Smarandache Florentin
Tudor Păroiu

De inexistenţă îi este teamă oricărei existenţe, chiar şi Universului în Sine, poate doar Inexistenţei în Sine nu îi este teamă de ea însăşi, sau poate oamenilor care în existenţa lor uită sau nu ştiu că există.

Autorii

NEUTROSOFIA CA REFLECTARE A REALITĂŢII NECONVENŢIONALE

SITECH

Smarandache Florentin Păroiu Tudor

NEUTROSOFIA CA REFLECTARE A REALITĂŢII NECONVENŢIONALE

Smarandache Florentin Păroiu Tudor

NEUTROSOFIA CA REFLECTARE A REALITĂŢII NECONVENŢIONALE

Editura SITECH
Craiova, 2012

Corectura aparţine autorilor.

Editura SITECH din Craiova este acreditată de C.N.C.S.I.S. din cadrul Ministerului Educaţiei şi Cercetării pentru editare de carte ştiinţifică.

Editura SITECH Craiova, România
Aleea Teatrului, nr. 2, Bloc T1, parter
Tel/fax: 0251/414003
E-mail: sitech@rdslink.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMARANDACHE, FLORENTIN
Neutrosofia ca reflectare a realităţii neconvenţionale/ Florentin Smarandache, Tudor Păroiu - Craiova : Sitech, 2012
Bibliogr.
ISBN 978-606-11-2577-7

I. Păroiu Tudor

14

ISBN 978-606-11-2577-7

Introducere

Convenţie înseamnă tot ceea ce spiritul oricărei **entităţi/univers** reflectă din Realitatea în Sine, "orice reflectare a realităţii de către o **entitate/univers** (**iluzie/ realitate)** este o convenţie" şi nu cum ne spune dicţionarul doar "înțelegere, acord între două sau mai multe state, instituții sau persoane cu privire la anumite probleme sau la anumite obiective. ♦ (Jur.) Contract; denumire dată unor tratate internaționale. ♦ (În artă) Înțelegere tacită de a admite unele procedee sau ficțiuni. **2.** (La pl.) Deprinderi stabilite prin tradiție. [Var.: **convénțiune** s. f.] – Din fr. **convention,** lat. **conventio, -onis.**" Sursa: DEX (1998)."

Spunem acest lucru nu doar ca o exprimare de formă, ci ca o esenţă a realităţii noastre convenţionale dar şi a Realităţii în Sine. **Iluzia/realitate** este o convenţie între cele două realităţi Realitatea în Sine şi realitatea noastră convenţională (**iluzie/realitate**). Este o convenţie a oricărei **entităţi/univers** cu realitatea prin

spiritul fiecărei **entităţi/univers** indiferent dacă **entitatea/univers** este de existenţă sau de efect sau în particular de natură matematică, fizică, chimică, biologică, etc. (ca în cazul neutrosofiei domnului Smarandache) sau dacă este de natură generală a unei filozofii neconvenţionale (ca în cazul filozofiei neconvenţionale a domnului Păroiu). Ambele sînt convenţii şi convenţionale şi **iluzie/realitate** (sau dacă doriţi relative) ale unei singure Realităţi în Sine. Diferenţa dintre ele este că una este în limita cunoaşterii umane déjà devenită convenţie clasică, în timp ce a doua este o convenţie nouă sau o neconvenţie deocamdată faţă de convenţia clasică.

Acest lucru este asemănător oricărei cunoaşteri déjà cunoscute faţă de o noutate a cunoaşterii, faţă de o evoluţie a cunoaşterii déjà recunoscută. Din acest motiv trebuie să revizuim perspectiva cunoaşterii atît la convenţionalul cunoaşterii cît şi la neconvenţionalul ei dar şi din perspectiva cunoaşterii noastre convenţionale raportată la cunoaşterea reală şi cea neconvenţională în sine. După cum se observă relaţiile dintre ele sînt relativ simple şi se raportează la tipul realităţii reflectate în cunoaştere, respectiv cunoaşterea ca **iluzie/realitate** (realitatea convenţională), cunoaşterea Realităţii în Sine şi cunoaşterea realităţii neconvenţionale.

Dacă putem spune că **iluzia/realitate** poate fi cunoscută nu putem spune acelaşi lucru despre Realitatea în Sine (care fiind o simultaneitate **convenţional/neconvenţională** doar o putem reflecta) sau neconvenţională (pe care nici măcar nu o putem reflecta, la care nu ajunge nici o intuiţie a nici unei **entităţi/univers** fiind nelimitată). În Universul în Sine totul dar absolut totul este limitat şi nelimitat simultan, acesta este un paradox în cadrul simultaneităţii **convenţional/neconvenţional** şi nu are element neutru. Altfel spus convenţionalul este limitatul Universului în Sine, respectiv a simultaneităţii **existenţă/inexistenţă** limitele în timp ce neconvenţionalul este nelimitatul Universului în Sine sau a simultaneităţii **existenţă/inexistenţă** nelimitate. Evident simultane. Ca şi în cazul lui Dumnezeu care este doar o limită pentru teişti sau infinitul pentru ateişti în raportul lor cu ceea ce este dincolo de Dumnezeu sau de infinit în nelimitat unde orice reflectare este o aberaţie, unde nu poate reflecta nimic nici o **entitate/univers** nici măcar ca extrapolare sau altă formă a intuiţiei sau imaginaţiei spiritului acesteia. Nu putem vorbi de o **entitate/univers** a Universului în Sine care nu este limitată ca **entitate/univers** în acelaşi timp în care nu putem spune că Universul în Sine este limitat şi deci că se

termină **entităţile/univers** din cuprinsul lui. Putem spune doar că în permanenţă toate aceste **entităţi/univers** se transformă chiar dacă transformarea poate fi vidul sau nemateria la un moment dat (vidul sau nemateria sau materia sînt doar etape ale transformării şi nu Inexistenţă în Sine), dar cu siguranţă într-o formă sau alta transformarea continuă în nelimitat. Trebuie să fim bineînţeleşi că în acelaşi timp în care o **entitate/univers** există acea **entitate/univers** există pentru unele **entităţi/ univers** în timp ce pentru altele nu există, ceea ce este valabil şi pentru noi care vom intra mai devreme sau mai tîrziu în inexistenţă dar aceea este inexistenţa noastră şi nu a celorlalte **entităţi/univers** existente. Este evidentă simultaneitatea **existenţă/inexistenţă** dar să avem în vedere că noi înşine suntem alcătuiţi din existenţe şi inexistenţe simultan ca şi de **gol/plin** simultan sau multe alte simultaneităţi pentru că fiecare **entitate/univers** din noi este existenţă şi inexistenţă în acelaşi timp.

Aşa deci Cunoaşterea în Sine are cel puţin trei dimensiuni (cunoaştere convenţională, reală şi neconvenţională) şi este convenţională şi neconvenţională simultan faţă de cunoaşterea convenţională care are doar două dimensiuni doar convenţionalul şi neconvenţionalul ei res-

pectiv convenţionalul acceptat şi recunoscut şi neconvenţionalul acesteia respectiv în curs de recunoaştere în permanenţă. Orice carte, lege matematică sau fizică, sunet sau cuvînt etc. este o convenţie clasificată şi îi putem spune simplu convenţie în timp ce orice convenţie nou apărută este neconvenţie raportată la cele clasificate. Mai exact orice descoperire sau derapaj de la convenţiile clasificate sau relativul acestora este o convenţie nouă, o neconvenţie, un neconvenţional al convenţiilor clasificate.

Trebuie neapărat să revenim la modestia iniţială unde omul şi natura erau unul şi acelaşi lucru sau mai exact şi omul şi natura erau **entităţi/univers** pur şi simplu, omul făcea parte integrată din natură ca orice **entitate/univers**. El s-a supraevaluat de multe ori sau s-a subevaluat în intenţia de a-şi demonstra poziţia lui faţă de celelalte **entităţi/univers** neînţelegînd simultaneităţile şi lipsa priorităţii lui în faţa celorlalte **entităţi/univers**, sau invers. Să nu ne mai întrebăm cine a apărut primul „oul sau găina”, ca şi cazul omului şi celorlalte **entităţi/ univers** sînt simultane. Este absurdă o găină fără oul ei şi invers ca şi omul şi celelalte **entităţi/univers** din universul lui ca şi invers, sînt simultane. De 2000 de ani omul încearcă să demonstreze prioritatea materiei sau ideii dar ca şi în demon-

straţia de mai sus ele sînt simultane şi nu succesive ba mai mult ideea nu este decît rezultatul energiei materiei şi exprimarea corectă este simultaneitatea **materie/energie** şi nu **materie/idee**. Orice idee din creierul uman sau dintr-un calculator este rezultatul energiilor de o anumită factură şi a legăturilor formate de aceasta şi nu este formată din materia sau vidul înconjurător.

Omul nu este cu nimic mai presus sau mai prejos decît orice **entitate/univers** el rămîne o **entitate/univers** ca oricare alta a Universului în Sine fiecare cu specificul ei, simultaneitate **materie/energie** sau **formă/existenţă/spirit** sau **transformare/spaţiu/timp**, etc. unic în nelimitat ca şi oricare alta şi evident o simultaneitate **convenţional/neconvenţională**. În urma acestei introduceri vă prezentăm cele două exemplificări respectiv neutrosofia şi paradoxismul domnului Smarandache cu termenii şi noţiunile sale de bază care au fost la un moment dat neconvenţionale raportate la convenţiile clasificate anterioare (indiferent dacă raportate la artă sau literatură) prelungind-o cu filozofia momentan neconvenţională a domnului Păroiu şi prezentîndu-vă legăturile dintre ele. Nutrosofia este doar o reflectare logistică a realităţii şi evident în limitele cunoaşterii umane convenţio-

nale, neconvenţionalul ei merge dincolo de limitele cunoaşterii umane sau a cunoaşterii oricărei **entităţi/univers** în nelimitat aşa cum ne spune filozofia neconvenţională indiferent dacă dorim noi sau alţii indiferent dacă o acceptăm noi sau alţii.

Autorii

pARadOXisMul - ultima avangardă a mileniului doi

1. Definiţie

Paradoxismul este o mişcare internaţională de avangardă în literatură, artă, filozofie, chiar şi ştiinţă, bazată pe folosirea excesivă de antiteze, antinomii, contradicţii, oximorone, parabole, paradoxuri în creaţie.

A fost înfiinţat de către scriitorul, artistul, şi omul de ştiinţă Florentin Smarandache în anii 1980 în România, care dorea "lărgirea sferei artistice prin elemente neartistice şi prin experimente contradictorii; în special creaţie în contra-timp, contra-sens."

2. Etimologie

Paradoxism = paradox+ism, înseamnă teoria şi ştiinţa de folosire excesivă a paradoxurilor în creaţie.

3. Istoric

"Paradoxismul a pornit ca un protest anti-totalitar împotriva unei societăți închise, România anilor 1980, unde întreaga cultură era manipulată de un singur grup. Numai ideile lor contau. Noi, ceilalţi, nu puteam publica aproape nimic.

Şi-atunci am zis: hai sa facem literatură… fără a face literatură! Să scriem… fără să scriem nimic. Cum? Simplu: literatura-obiect. 'Zborul unei păsări', de pildă, reprezenta un "poem natural", care nu mai era nevoie să-l scrii, fiind mai palpabil şi perceptibil decît nişte semen aşternute pe hîrtie, care, în fond, ar fi constituit un "poem artificial": deformat, rezultat printr-o traducere de către observant a observatului, iar orice traducere falsifică într-o anumită măsură. 'Maşinile uruind pe străzi' era un "poem citadin", 'țăranii cosând' un "poem semănătorist", 'visul cu ochi deschişi' un "poem suprarealist", 'vorbirea în dodii' un "poem dadaist", 'conversația în chineză pentru un necunoscător al acestei limbi' un "poem lettrist", 'discuțiile alternante ale călătorilor, într-o gară, pe diverse teme' un "poem postmodernist" (intertextualism).

O clasificare pe verticală? "Poem vizual", "poem sonor", "poem olfactiv", "poem gustativ", "poem tactil".

Altă clasificare în diagonală: "poem fenomen (al naturii)", "poem stare sufletească", "poem obiect/lucru".

În pictură, sculptură analog – toate existau în natură, de-a gata.

Deci, un protest mut am făcut!

Mai tîrziu, m-am bazat pe contradicţii. De ce? Pentru că trăiam în acea societate o viaţă dublă: una oficială – propagată de sistemul politic, şi alta reală. În mass-media se promulga că 'viaţa noastră era minunată', dar în realitate 'viaţa noastră era mizerabilă'. Paradoxul în floare! Şi atunci am luat creaţia în deriziune, în sens invers, sincretic. Astfel s-a născut paradoxismul. Bancurile populare, la mare vogă în 'Epoca' Ceaușescu, ca o respiraţie intelectuală, au fost surse de inspiraţie superbe.

"Non"-ul si "Anti"-ul din manifestele-mi paradoxiste au avut un caracter creativ, nicidecum nihilistic (C. M. Popa). Trecerea de la paradoxuri la paradoxism a descris-o foarte documentat Titu Popescu într-o carte clasică asu-

pra mişcării: “Estetica paradoxismului” (1994). Pe cînd I. Soare, I. Rotaru, M. Barbu, Gh. Niculescu au studiat paradoxismul în opera mea literară. N. Manolescu se exprima despre un volum de versuri al meu că este "în răspăr". Nu am avut un premergător care să mă fi influențat, ci m-am inspirat din situația pe dos care exista în țară. Am pornit din politic, social, şi treptat am ajuns la literatură, artă, filozofie, chiar știință.

Prin experimente bazate pe contradicţii s-au adus termeni noi în literatură, artă, filozofie, ştiinţă, chiar şi noi proceduri, metode, algoritmi de creație. Într-unul dintre manifeste propusesem deturnarea sensului, de la figurat la propriu, interpretări în contra-sens ale expresiilor şi clişeelor lingvistice, etc. Iar în 1993 am efectuat un turneu paradoxist în Brazilia pe la universități şi asociații literare.

În decursul a 30 de ani de existența a paradoxismului, s-au publicat vreo 30 de cărți şi peste 200 comentarii (articole, recenzii, note), plus 6 antologii internaționale cuprinzînd circa 300 scriitori de pe glob, cu texte în diverse limbi.”

4. Caracteristici ale Paradoxismului

Teza de bază a Paradoxismului:

Totul are un sens şi un non-sens în armonie unul cu altul.

Esenţa Paradoxismului:

a) sensul are un non-sens şi invers:

b) non-sensul are sens.

Deviza Paradoxismului:

"Totul este posibil chiar şi imposibilul!"

Simbol al Paradoxismului:

(O spirală -- iluzie optică, sau un cerc vicios.)

Delimitarea de alte Avangarde:

- Paradoxismul are o semnificaţie, în timp ce dadaismul, letrismul, mişcarea absurdă nu au;

- Paradoxismul scoate la iveală contradicţii, antinomii, anti-teze, anti-expresii, antagonism, nonconformism, în alte cuvinte paradoxurile tuturor (în literatură, artă, ştiinţă), în timp ce futurismul, cubismul, suprarealismul, abstracţionismul şi toate celelalte avangarde nu se concentrează asupra lor.

5. Direcţii pentru Paradoxism

- Să utilizeze metode ştiinţifice (în special algoritmi) pentru a genera (şi de asemenea studia) opere literare şi artistice contradictorii;

- Pentru a crea lucrări literare şi artistice contradictorii în spaţii ştiinţifice (folosind: simboluri, meta-limbaj, matrice, teoreme, leme ştiinţifice, etc.).

Smarandache Florentin

„Dicţionar de informatică“, de Denis Howe

Un dicţionar mare şi bine documentat, care se ocupă cu termeni din domeniul

Informaticii, *Dicţionarul Online Gratuit de Informatică,* este editat de Denis Howe, Anglia (dbh@doc.ic.ac.uk). Cu aprobarea sa, cităm din acest compendiu definiţiile cu privire la noţiunile neutrosofice:

1. Neutrosofie

<*filosofie*> [Din latinescul “neuter”, neutru, grecescul “sofia”, calificare / înţelepciune] O ramură a filosofiei introdusă de Florentin Smarandache în 1980, care studiază originea, natura şi scopul neutralităţilor, precum şi interacţiunile lor cu diferite spectre de ideatic.

Neutrosofia consideră o propunere, teorie, eveniment, concept, sau entitate "*A*" în raport cu opusul său, "*antiA*" şi ceea ce nu este *A* notat

drept "*nonA*", iar ceea ce nu este nici "*A*" nici "*antiA*" o notează cu "*neutA*".

Neutrosofia stă la baza logicii neutrosofice, probabilității neutrosofice, mulțimii neutrosofice, şi statisticilor neutrosofice.

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulțime şi Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-07-29)

2. Logica neutrosofică

<*logic*> (sau "logica lui Smarandache") O generalizare a logicii fuzzy bazată pe Neutrosofie. O propoziție este *t*% adevărată, *i*% nedeterminată şi *f*% falsă, unde *t, i* şi *f* sunt valorile reale din gama *T, I, F*, cu nici o restricție privind *T, I, F* şi nici asupra sumei $n = t + i + f$. Logica neutrosofică generalizează astfel:

- Logica intuiționistă, care sprijină teorii incomplete (pentru $0 < n < 100$, $0 <= t, i, f < 100$);

- Logica fuzzy (pentru $n = 100$ şi $i = 0$ şi $0 <= t, i, f <= 100$);

- Logica booleană (pentru $n = 100$ şi $i = 0$, cu $t, f = 0$ sau 100);

- Logica multi-valorică (pentru $0 <= t, i, f <= 100$);

- Logica paraconsistentă (pentru $n > 100$, cu $t, f < 100$);

- Dialeteism, care spune că unele contradicţii sunt adevărate (pentru $t = f = 100$ şi $i = 0$; unele paradoxuri pot fi notate astfel).

Comparativ cu toate celelalte logici, logica neutrosofică introduce un procentaj de "nedeterminare" - din cauza unor parametri neaşteptaţi ascunşi în unele propoziţii. De asemenea permite ca fiecare componentă *t, i, f* să "dea peste" *100* sau să "îngheţe" sub *0*. De exemplu, în unele tautologii $t > 100$, numit "supra-adevăr".

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulţime şi Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-10-04)

3. Mulţime Neutrosofică

<*logic*> O generalizare a mulţimii intuiţioniste, mulţimii clasice, mulţimii fuzzy, mulţimii paraconsistente, mulţimii dialeteiste, mulţimii paradoxiste, mulţimii tautologice. Bazată pe Neutrosofie. Un element *x(T, I, F)*, face parte din mulţime în felul următor: are gradul de apartenenţă *t%* la această mulţime, gradul de determinare *i%* în mulţime, şi gradul de neapartenenţă *f%*, unde *t, i* şi *f* sunt numere reale

aparţinând respectiv mulţimilor *T, I, F,* cu nici o restricţie privind *T, I, F* şi nici referitor la suma lor $n = t + i + f$.

Mulţimea neutrosofică generalizează:

- Mulţimea intuiţionistă, care sprijină teorii incomplete (pentru $0 < n < 100$, $0 <= t, i, f < 100$);

- Mulţimea fuzzy (pentru $n = 100$ şi $i = 0$ şi $0 <= t, i, f <= 100$);

- Mulţimea clasică (pentru $n = 100$ şi $i = 0$, cu $t, f = 0$ sau 100);

- Mulţimea paraconsistentă (pentru $n > 100$, cu $t, f < 100$);

- Mulţimea dialeteistă, care spune că intersecţia unor mulţimi disjuncte nu este goală (pentru $t = f = 100$ şi $i = 0$; unele mulţimi paradoxiste poate fi notate astfel).

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulţime şi Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-12-14)

4. Probabilitate Neutrosofică

<*logic*> O formă extinsă de probabilitate bazată pe Neutrosofie, în care o declaraţie care este *t*% adevărată, *i*% nedeterminată şi *f*% falsă, unde *t, i, f* sunt valorile reale din gama *T, I, F* in

]-0, 1+[, cu nici o restricţie privind *T, I, F* şi nici privind suma $n = t + i + f$.

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulţime şi Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-10-04)

5. Statistici neutrosofice

<*statistici*> Analiza evenimentelor descrise de probabilitatea neutrosofică.

["Neutrosofie / Probabilitate, Mulţime şi Logică Neutrosofică", Florentin Smarandache, American Research Press, 1998]. (1999-07-05)

Aceste definiţii primesc o formă mai generală în următoarele două lucrări ale lui Smarandache şi sunt explicate, exemplificate, oferindu-se ultimele versiuni. De ce a fost necesară extinderea *logicii fuzzy*?

a) deoarece un paradox, ca propoziţie, nu poate fi descris în logica fuzzy;

b) şi deoarece logica neutrosofică ajută la construirea unei delimitări între un "adevăr relativ" şi un "adevăr absolut", în timp ce logica fuzzy nu o face.

Din cauza faptului că un paradox este o propoziţie care este adevărată şi falsă în acelaşi timp, valoarea logică neutrosofică *NL(paradox) = (1, i, 1),* dar această notare nu poate fi folosita în determinarea valorii logice fuzzy *FL(paradox),* deoarece în cazul în care *FL(paradox) = 1* (adevăr), atunci în mod automat componenta fuzzy de falsitate este 0. De aceea este interesant studiul neutrosofiei.

Bibliografie:

[1] Howe, Denis, editor, "Dicţionar Online Gratuit de Informatica", http://foldoc.doc.ic.ac.uk/.

[2] Popescu, Titu, "Estetica paradoxismului", Editura Tempus, Bucureşti, 1995;

http://www.gallup.unm.edu/ ~ Smarandache / Aesthetics.pdf .

[3] Smarandache, Florentin, "Collected Papers", Vol. II, Universitatea din Chişinău, Chişinău, 1997.

[4] Soare, Ion, "Paradoxism şi postmodernism", Almarom, Rm.. Vâlcea, 2000;

http://www.gallup.unm.edu/~smarandache / IonSoare2.pdf .

Smarandache Florentin

Neutrosofia, o Nouă Ramură a Filosofiei

1. Abstract

În această lucrare este prezentată o nouă ramură a filosofiei, numită neutrosofie, care studiază originea, natura, şi scopul neutralităţilor, precum şi interacţiunile lor cu diferite spectre de ideatic. Teza fundamentală: Orice idee <*A*> este *T*% adevărată, *I*% nedeterminată şi *F*% falsă, unde *T, I, F* sunt submulţimi standard sau non-standard incluse în intervalul non-standard *] 1 -0, + [.*

Teoria fundamentală:

Fiecare idee <*A*> tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <*Non-A*> (nu numai <*Anti-A*>, cum a susţinut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Neutrosofia stă la baza logicii neutrosofice, o logică cu valoare multiplă care generalizează logica fuzzy, la baza mulţimii neutrosofice care generalizează mulţimea fuzzy, la baza probabilităţii neutrosofice şi a statisticilor

neutrosofice, care generalizează probabilitatea clasică şi imprecisă şi respectiv statisticile.

Cuvinte cheie şi expresii: analiza non-standard, număr hiper-real, infinitezimal, monadă, interval unitar real non-standard, operaţiuni cu mulţimi.

1991 MSC: 00A30, 03-02, 03B50

1.1. Cuvînt înainte

Pentru că lumea este plină de nedeterminare, o imprecizie mai precisă este necesară. De aceea, în acest studiu este introdus un nou punct de vedere în filosofie, care ajută la generalizarea 'teoriei probabilităţilor', 'mulţimii fuzzy', şi 'logicii fuzzy' la <probabilitate neutrosofică>, <mulţime neutrosofică>, şi respectiv <logică neutrosofică>. Ele sunt utile în domeniul inteligenţei artificiale, reţelelor neuronale, programării evoluţionare, sistemelor neutrosofice dinamice, şi mecanicii cuantice.

În special în teoria cuantică există o incertitudine cu privire la energie şi la momentul particulelor, deoarece particulele nu au poziţii exacte în lumea subatomică, vom calcula mai bine probabilităţile lor neutrosofice la unele

puncte (adică implicînd un procentaj de incertitudine şi nedeterminare - în spatele procentajelor de adevăr şi respectiv de falsitate) decît probabilităţile lor clasice.

În afară de matematică şi de filosofia interrelaţională, se caută Matematica în conexiune cu Psihologia, Sociologia, Economia, şi Literatura.

Acesta este un studiu de bază al filosofiei neutrosofice, deoarece consider că un întreg colectiv de cercetători ar trebui să treacă prin toate şcolile / mişcările/ tezele / ideile filozofice şi să extragă caracteristici pozitive, negative, şi neutre.

Filosofia este supusă interpretării.

Prezentăm o propedeutică şi o primă încercare de astfel de tratat.

[O filozofie neutrosofică exhaustivă (dacă aşa ceva este posibil) ar trebui să fie o sinteză a tuturor filozofiilor dintr-un sistem neutrosofic.]

Acest articol se compune dintr-o colecţie de fragmente concise, scurte observaţii, diverse citate, aforisme, unele dintre ele într-o formă poetică. (Referinţele principale sunt enumerate după mai multe fragmente individuale.) De

asemenea, articolul introduce şi explorează noi termeni în cadrul avangardei şi al metodelor filozofice experimentale sub diverse logici valorice.

1.2. Neutrosofie, o nouă ramură de Filosofie

A) Etimologie

Neutru-sofie [Din francezul *neutre* <latinul *neuter*, neutru, şi grecescul *sophia*, calificare / înţelepciune] înseamnă cunoaştere a gîndirii neutre.

B) Definiţie

Neutrosofia este o nouă ramură a filosofiei, care studiază originea, natura, şi scopul neutralităţilor, precum şi interacţiunile lor cu diferite spectre ideatice.

C) Caracteristici

Acest mod de gîndire:

- propune noi teze filozofice, principii, legi, metode, formule, mişcări;
- arată că lumea este plină de nedeterminare;
- interpretează neinterpretabilul;
- tratează din unghiuri diferite concepte şi

sisteme vechi, arătînd că o idee, care este adevărată într-un sistem de referinţă dat, poate fi falsă în altul -- şi invers;

- încearcă să atenueze războiul de idei, şi să se războiască cu ideile paşnice;
- măsoară stabilitatea sistemelor instabile, şi instabilitatea sistemelor stabile.

D) Metode de Studiu Neutrosofic

Matematizare (logica neutrosofică, probabilitatea neutrosofică şi statisticile neutrosofice, dualitate), generalizare, complementaritate, contradicţie, paradox, tautologie, analogie, reinterpretare, asociere, interferenţă, aforistic, lingvistic, transdisciplinaritate.

E) Formalizarea

Să notăm cu <*A*> o idee, sau propunere, teorie, eveniment, concept, entitate, cu <*Non-A*> ceea ce nu este <*A*>, şi cu <*Anti-A*> opusul <*A*>.

De asemenea, <*Neut-A*> simbolizează ceea ce nu este nici <*A*> nici <*Anti-A*> şi anume neutralitatea dintre cele două extreme. Şi <*A'*> o versiune a <*A*>.

<*Non-A*> este diferit de <*Anti-A*>*.*

De exemplu:

Dacă <*A*> = alb, apoi <*Anti-A*> = negru (antonim),

dar <*Non-A*> = verde, roşu, albastru, galben, negru, etc. (orice culoare, mai puțin albul), în timp ce <*Neut-A*> = verde, roşu, albastru, galben, etc. (orice culoare, cu excepţia albului şi negrului), şi <*A'*> = alb închis, etc. (orice nuanţă de alb).

Într-un mod clasic:

<Neut-A> ≡ <Neut-(Anti-A)>, adică neutralităţile lui <*A*> sunt identice cu neutralităţile lui <*Anti-A*>.

<*Non-A*> ∪ <*Anti-A*> şi <*Non-A*> ∪ <*Neut-A*> precum şi,

<*A*> ∩ <*Anti-A*> = *Ø*,

<*A*> ∩ <*Non-A*> = *Ø*,

ori <*A*>, <*Neut-A*> şi <*Anti-A*> sunt disjuncte două câte două.

<*Non-A*> este completarea lui <*A*> cu privire la mulţimea universală.

Dar pentru că în multe cazuri frontierele dintre noţiuni sunt vagi, imprecise, este posibil ca <*A*>, <*Neut-A*>, <*Anti-A*> (şi bineînțeles <*Non-A*>) să aibă părţi comune, două câte două.

F) Principiul fundamental

Între o idee <*A*> şi opusul ei <*Anti-A*>, există un spectru continuu de putere a neutralităţilor <*Neut-A*>.

G) Teza fundamentală

Orice idee <*A*> este *T%* adevărată, *I%* nedeterminată, şi *F%* falsă, unde *T, I, F* ∩] -0, 1+ [.

H) Legi principale

Să luăm < α > ca atribut şi *(T, I, F) în]-0, 1+ [*[3]. Atunci:

- Există o propunere <*P*> şi un sistem de referință *{R}*, astfel că <*P*> este *T%* < α >,

I% nedeterminat sau <*Neut-* α >, şi *F%* <*Anti-* α >.

- Pentru orice propunere <*P*>, există un sistem de referință *{R}*, astfel că <*P*> este

T% < α >, *I%* nedeterminat sau <*Neut-* α > şi *F%* <*Anti-* α >.

- < α > este într-o anumită măsură <*Anti-* α >, în timp ce <*Anti-* α > este într-o anumită măsură < α >.

Prin urmare:

Pentru fiecare propoziție <*P*> există sisteme de referință *{R1}, {R2}, ...,* astfel că

<*P*> arată diferit în fiecare dintre ele - obținînd toate stările posibile de la <*P*> la <*Neut-P*> pînă la <*Anti-P*>.

Şi ca o consecință, pentru oricare două propoziții <*M*> şi <*N*>, există două sisteme de referință *{RM}* şi respectiv *{RN}*, astfel că <*M*> şi <*N*> arată la fel.

Sistemele de referinţă sunt ca nişte oglinzi de curburi diferite care reflectă propoziţiile.

I) Motto-uri

- Totul este posibil chiar şi imposibilul!
- Nimic nu este perfect, nici chiar perfecţiunea!

J) Teorie Fundamentală

Fiecare <*A*> idee tinde să fie neutralizată, diminuată, echilibrată de idei <*Non-A*> (nu numai <*Anti-A*>, cum a susținut Hegel) - ca o stare de echilibru.

Între <*A*> şi <*Anti-A*> există infinit de multe idei <*Neut-A*>, care pot echilibra <*A*> fără a fi necesare versiuni <*Anti-A*>.

Pentru a neutraliza o idee trebuiesc descoperite toate cele trei laturi ale sale: de sens (adevărul), de nonsens (falsitate), şi de imprecizie (nedeterminare) – apoi trebuiesc inversate / combinate. Ulterior, ideea va fi clasificată ca neutralitate.

K) Delimitarea de alte concepte şi teorii filozofice

1. Neutrosofia se bazează nu numai pe analiza de propuneri opuse, aşa cum face dia-

lectica, ci de asemenea pe analiza neutralităților dintre ele.

2. În timp ce *epistemologia* studiază limitele cunoaşterii şi ale raționamentului, neutrosofia trece de aceste limite şi ia sub lupă nu numai caracteristicile definitorii şi condițiile de fond ale unei entități <*E*> - dar şi tot spectrul <*E′*> în legătură cu <*Neut-E*> .

Epistemologia studiază contrariile filozofice, de exemplu <*E*> versus <*Anti-E*>, neutrosofia studiază <*Neut-E*> versus <*E*> şi versus <*Anti-E*> ceea ce înseamnă logică bazată pe neutralități.

3-4. *Monismul neutru* afirmă că realitatea ultimă nu este nici fizică nici mentală. Neutrosofia constă într-un punct de vedere pluralist: o infinitudine de nuanțe separate şi ultime conturează lumea.

5. *Hermeneutica* este arta sau ştiința interpretării, în timp ce neutrosofia creează idei noi şi analizează o gamă largă de cîmp ideatic prin echilibrarea sistemelor instabile şi dezechilibrarea sistemelor stabile.

6. *Filozofia Perennis* spune adevărul comun al punctelor de vedere contradictorii, neutrosofia combină cu adevărul de asemenea şi neutralele.

7. *Falibilismul* atribuie incertitudine fiecă-

rei clase de convingeri sau propuneri, în timp ce neutrosofia acceptă afirmaţii *100%* adevărate precum şi afirmaţii *100%* false,

- în plus, verifică în care sisteme de referinţă procentajul incertitudinii se aproprie de zero sau de *100*.

L) Limitele filozofiei

Întreaga filozofie este un *tautologism*: adevărat în virtutea de formă, pentru că orice idee lansată pentru prima oară este dovedită ca adevărată de către iniţiatorul(ii) său(i). Prin urmare, filozofia este goală sau dezinformativă, şi reprezintă a priori cunoaşterea.

Se poate afirma: Totul este adevărat, chiar si falsul!

Şi totuşi, întreaga filozofie este un *nihilism*: pentru ca orice idee, odată dovedită adevărată, este mai tîrziu dovedită ca falsă de către urmaşi. Este o contradicţie: fals în virtute de formă. Prin urmare, filozofia este supra-informativă şi o cunoaştere a posteriori.

Astfel, se poate afirma: Totul este fals, chiar şi adevărul!

Toate ideile filozofice care nu au fost încă contrazise vor fi mai devreme sau mai tîrziu contrazise deoarece fiecare filozof încearcă să găsească o breşă în sistemele vechi. Chiar şi

această nouă teorie (care sunt sigur că nu este sigură!) va fi inversată... Şi mai tîrziu alţii o vor instala înapoi...

Prin urmare, filozofia este logic necesară şi logic imposibilă. Agostoni Steuco din Gubbio a avut dreptate, diferenţele dintre filozofi sunt de nediferenţiat. Expresia lui Leibniz <adevărat în orice lume posibilă> este de prisos, peiorativă, întrucît mintea noastră poate construi de asemenea o lume imposibilă, care devine posibilă în imaginaţia noastră.

(F. Smarandache, "Sisteme de axiome inconsistente", 1995.)

- În această teorie nu se poate dovedi nimic!
- În această teorie nu se poate nega nimic!

Filosofism = Tautologism + nihilism.

M) Clasificarea de idei

a) acceptate cu uşurinţă, uitate repede;
b) acceptate cu uşurinţă, uitate greu;
c) acceptate greu, uitate repede;
d) acceptate greu, uitate greu.

Şi versiuni diferite între orice două categorii.

N) Evoluţia unui idei <*A*> în lume nu este ciclică (după cum a afirmat Marx), dar discontinuă, înnodată, fără margini:

<*Neut-A*> = fond ideatic existent, înainte de apariția lui <*A*>;

<*Pre-A*> = o pre-idee, un precursor al lui <*A*>;

<*Pre-A'*> = Spectru de versiuni <*Pre-A*>;

<*A*> = Ideea în sine, care dă naştere implicit la:

<*Non-A*> = ceea ce este în afara lui <*A*>;

<*A'*> = Spectru de versiuni <*A*> după interpretări / înțelegeri (greşite) de către persoane, şcoli, culture diferite;

<*A/Neut-A*> = Spectru de derivate /deviații <A>, deoarece <A> se amestecă parțial mai întîi cu idei neutre;

<*Anti-A*> = Opusul direct al <*A*>, dezvoltat în interiorul lui <*Non-A*>;

<*Anti-A'*> = Spectru de versiuni <*Anti-A*> după interpretări / înțelegeri (greşite) de către persoane, şcoli, culture diferite;

<*Anti-A/Neut-A*> = Spectru de derivate / deviații <*Anti-A*>, ceea ce înseamnă <*Anti-A*> parțial şi <*Neut-A*> parțial combinate în procentaje diferite;

<*A'/Anti-A'*> = Spectru de derivate / deviații după amestecarea spectrelor <*A'*> şi <*Anti-A'*>;

<*Post-A*> = După <*A*>, o post-idee, o concluzie;

<*Post-A'*> = Spectru de versiuni <*Post-A*>;

<*Neo-A*> = <*A*> reluat într-un mod nou, la

un alt nivel, în condiţii noi, ca într-o curbă iregulată cu puncte inflexiune, în perioade evolute şi evolvente, într-un mod de recurent, viaţa lui <*A*> re-începe.

"Spirala" evoluţiei, a lui Marx, este înlocuită cu o curbă diferenţială complexă, cu urcuşurile şi coborîşurile sale, cu noduri - pentru că evoluţia înseamnă şi cicluri de involuţie.

Aceasta este *dinafilozofia* = studiul drumului infinit al unei idei.

<*Neo-A*> are o sferă mai largă (incluzînd, în afară de părţi vechi ale <*A*> şi părţi ale <*Neut-A*> rezultate din combinaţii anterioare), mai multe caracteristici, este mai eterogen (după combinaţii cu diferite idei <*Non-A*>).

Dar, <*Neo-A*>, ca un întreg în sine, are tendinţa de a-şi omogeniza conţinutul şi apoi de a dezomogeniza prin alăturarea cu alte idei.

Şi aşa mai departe, pînă cînd <*A*>-ul anterior ajunge la un punct în care încorporează în mod paradoxal întregul <*Non-A*>, fiind nedesluşit de ansamblu. Şi acesta este punctul în care ideea moare, nu poate fi distinctă de altele.

Întregul se destramă, pentru că mişcarea îi este caracteristică într-o pluralitate de idei noi (unele dintre ele conţinînd părţi din originalul <*A*>), care îşi încep viaţa lor într-un mod similar. Drept un imperiu multinaţional.

Nu este posibil să se treacă de la o idee la opusul său, fără a trece peste un spectru de versiuni ale ideii, de abateri sau idei neutre între cele două.

Astfel, în timp, <*A*> ajunge să se amestece cu <*Neut-A*> şi <*Anti-A*>.

Nu am spune că "opusele se atrag", dar <*A*> şi <*Non-A*> (adică interiorul, exteriorul şi neutrul ideii).

Prin urmare, rezumatul lui Hegel a fost incomplet: o teză este înlocuită de alta, numită anti-teză; contradicţia dintre teză şi anti-teză este depăşită şi astfel rezolvată printr-o sinteză.

Deci Socrate la început, sau Marx şi Engels (materialismul dialectic).

Nu este un sistem triadic:

- Teză, antiteză, sinteză (Hegelieni); sau
- Afirmaţie, negare, negaţie a negaţiei (Marxişti);

ci un sistem piramidal pluradic, aşa cum se vede mai sus.

Antiteza <*Anti-T*> a lui Hegel şi Marx nu rezultă pur şi simplu din teza <*T*>. <*T*> apare pe un fond de idei preexistente, şi se amestecă cu ele în evoluţia sa.

<*Anti-T*> este construit pe un fond ideatic similar, nu pe un cîmp gol, şi foloseşte în con-

strucţia sa, nu numai elemente opuse <*T*>, dar şi elementele de <*Neut-T*>, precum şi elemente de <*T* >.

Căci o teză <*T*> este înlocuită nu numai de către o antiteză <*Anti-T*>, dar şi de diferite versiuni ale neutralităților <*Neut-T*>.

Am putea rezuma astfel: teză-neutră (fond ideatic înainte de teză), pre-teză, teză, proteză, non-teză (diferită, dar nu opusă), anti-teză, post-teză, neo-teză.

Sistemul lui Hegel a fost purist, teoretic, idealist. A fost necesară generalizarea. De la simplism la organicism.

O) Formule filozofice

De ce există atît de multe şcoli filozofice distincte (chiar contrare)?

De ce, concomitent cu introducerea unei noţiuni <*A*>, rezulta inversul ei <*Non-A*>?

Acum, sunt prezentate formule filozofice numai pentru că în domeniul spiritual este foarte dificil să obţii formule (exacte).

a) Legea Echilibrului:

Cu cît <*A*> creşte mai mult, cu atît scade <*Anti-A*>. Relația este următoarea:

<*A*>×<*Anti-A*> = *k*×<*Neut-A*>,

unde *k* este o constantă care depinde de <*A*> şi

<*Neut-A*> este un punct de sprijin pentru echilibrarea celor două extreme.

În cazul în care punctul de sprijin este centrul de greutate al neutralităților, atunci formula de mai sus este simplificată:

<*A*>×<*Anti-A*> = *k*,

unde *k* este o constantă care depinde de <*A*>.

Cazuri particulare interesante:

Industrializare × *Spiritualizare* = *constant*, pentru orice societate.

Cu cît o societate este mai industrializată, cu atît scade nivelul spiritual al cetățenilor săi.

Știința × *Religie* = *constant.*

Alb × *Negru* = *constant.*

Plus × *Minus* = *constant.*

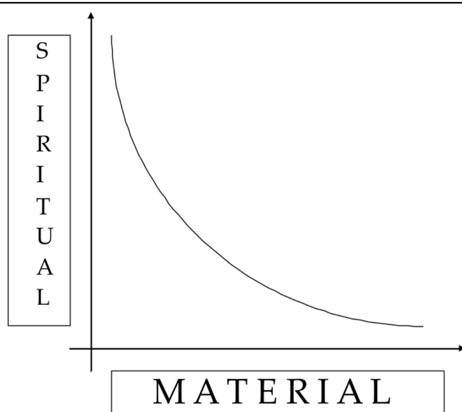
Împingînd limitele, în alte cuvinte, calculînd în spațiul absolut, se obține:

Totul × *Nimic* = *universal constant.*

Ne îndreptăm către o matematizare a filozofiei, dar nu în sens Platonian.

Graficul 5. O.a.1:

Materialism × *Idealism* = *constant*, pentru orice societate.

Axele carteziene verticale şi orizontale sunt asimptote pentru curba $M \times I = k$.

b) Legea Anti-reflexivitate:

<*A*> în oglindă cu <*A*> dispare treptat.

Sau <*A*>-ul lui <*A*> se poate transforma într-un <*A*> distorsionat.

Exemple:

Căsătoria între rude dă naştere la descendenţi anoşti (de multe ori cu handicap).

De aceea, amestecînd specii de plante (şi uneori, rase de animale şi oameni), obţinem hibrizi cu calităţi şi / sau cantităţi mai bune. Teoria biologică a amestecării speciilor.

De aceea, emigrarea este benignă întrucît aduce sînge proaspăt într-o populaţie statică.

Nihilismul, propovăduit după romanul

"Părinţi şi copii" de Turgeniev în 1862 drept o negare absolută, neagă totul, prin urmare, se neagă pe sine!

Dadaismul dadaismului dispare.

c) Legea de Complementaritate:

<*A*> simte nevoia să se completeze prin <*Non-A*> cu scopul de a forma un întreg.

Exemple:

Persoanele diferite simt nevoia să se completeze reciproc şi să se asocieze. (Bărbatul cu femeia.)

Culorile complementare (care, combinate la intensităţile potrivite, produc albul).

d) Legea Efectului Invers:

Atunci cînd este încercată convertirea cuiva la o idee, credinţă, sau religie prin repetiţii plictisitoare sau prin forţă, acea persoana ajunge să o urască.

Exemple:

Cu cît rogi pe cineva să facă ceva, cu atît persoana vrea mai puţin să o facă.

Dublând regula, ajungi la înjumătăţire.

Ce e mult, nu e bine ...

(invers proporţional).

Când ești sigur, nu fii!

Atunci când forţăm pe cineva să facă ceva, persoana va avea o reacţie diferită (nu necesar opusă, precum afirma axioma legii a treia a mişcării a lui Newton):

e) Legea Identificării Întoarse:
<*Non-A*> este un <*A*> mai bun decât <*A*>.

Exemplu:
Poezia este mai filozofică decât filozofia.

f) Legea Întreruperii Conectate:
<*A*> şi <*Non-A*> au elemente în comun.

Exemple:

Există o distincţie mică între "bine" şi "rău".

Raţionalul şi iraţionalul funcţionează împreună inseparate.

Conştiinţa şi inconştienţa în mod similar.

"Vino, sufletul mi-a spus, haide să scriem poezii pentru corpul meu, căci suntem Unul" (Walt Whitman).

Finitul este infinit [vezi microinfinitatea].

g) Legea Întreruperii de Identităţi:

Lupta permanentă între <*A*> şi <*A′*> (unde <*A′*> sunt diferite nuanţe de <*A*>).

Exemple:

Lupta permanentă între adevărul absolut şi adevărul relativ.

Distincţia dintre falsul clar şi falsul neutrosofic (cea de doua noţiune reprezintă o combinaţie de grade de falsitate, nedeterminare, şi adevăr).

h) Legea Compensaţiei:

Dacă acum <*A*>, atunci mai târziu <*Non-A*>.

Exemple:

Orice pierdere are un câștig. [ceea ce înseamnă că mai târziu va fi mai bine, pentru că ai învățat ceva din pagubă].

Nu există niciun succes fără eşec. [aveţi răbdare!].

i) Legea Stării Stabilite:

Nu pot fi depăşite limitele proprii.

(Ne învârtim în cercul propriu.)

j) Legea Gravitaţiei Ideaţionale:

Fiecare idee <*A*> atrage şi respinge altă

idee <*B*> cu o forţă direct proporţională cu produsul măsurilor lor neutrosofice şi exponenţialul distanţei lor.

(În opoziţie cu reafirmarea modernă a Legii lui Newton cu privire la gravitaţia particulelor de materie, distanţa influenţează direct proporţional - nu indirect: cu cât sunt ideile mai opuse (distanţate), cu atât se atrag mai puternic.)

k) Legea Gravitaţiei Universale Ideaţionale:

<*A*> tinde către <*Non-A*> (nu către <*Anti-A*> cum a spus Hegel) şi reciproc. Există forţe care acţionează asupra lui <*A*>, orientând-o către <*Non-A*>, până când un punct critic este atins, iar apoi <*A*> se întoarce. <*A*> şi <*Non-A*> sunt în continuă mişcare, iar limitele lor se schimbă în consecinţă.

Exemple:

Perfecţiunea duce la imperfecţiune.

Ignoranţa este mulţumitoare.

Caz particular:

Fiecare persoană tinde să se apropie de nivelul său de… incompetenţă!

Aceasta nu este o glumă, ci purul adevăr:

Să spunem că *X* obţine un loc de muncă la nivelul *L1;*

- dacă este bun, este promovat la nivelul *L2*;
- daca este bun în noua sa poziţie, este promovat mai departe la *L3*;
- şi aşa mai departe ... până când el nu mai este bun şi prin urmare, nu mai este promovat;
- astfel, el a ajuns la nivelul său de incompetenţă.

<A> tinde către *<Non-A>.*

Prin urmare, idealul fiecăruia este de a tinde către ceea ce nu poate face.

Dar mişcarea este neliniară.

<Non-A> dispune de o gamă largă (continuum de putere), de versiuni care "nu sunt *<A>*" (*<A>* exterior), să le indexăm în mulţimea *{<Non-A>i}i*.

(Toate versiunile *{<Anti-A>i}i* sunt incluse în *<Non-A>*.)

Prin urmare, infinit de multe versiuni *<Non-A>i* gravitează, precum planetele în jurul unui astru, pe orbitele lui *<A>*. Şi între fiecare versiune *<Non-A>i* şi centrul de greutate al "astrului" *<A>,* există forţe de atracţie şi de respingere. Se apropie una de alta până când se ajunge la anumite limite critice minime: *Pm(i)*

pentru <*A*> şi *Qm(i)* pentru <*Non-A*>*i* şi apoi se depărtează una de cealaltă până la atingerea anumitor limite maxime: *PM(i)* pentru <*A*> şi *QM(i)* pentru <*Non-A*>*i*.

Prin ecuaţii diferenţiale putem calcula distanţele minime şi maxime (spirituale) dintre <*A*> şi <*Non-A*>*i*, coordonatele carteziene ale punctelor critice şi *status quo*-ul fiecărei versiuni.

Am putea spune că <*A*> şi o versiune <*Non-A*>*i* se întâlnesc într-un punct absolut / infinit.

Când toate versiunile <*Non-A*>*i* cad sub categoria <*A*> avem o catastrofă!

Bibliografie

Florentin Smarandache, "A Unifying Field in Logics: Neutrosophic Logic.

Neutrosophy, Neutrosophic Set, Neutrosophic Probability and Statistics", 1995.

Smarandache Florentin

Legături neutrosofice

Pentru a limpezi lucrurile privind teoria neutrosofică şi neconvenţionalul este suficient să plecăm de la Realitatea în Sine unde limitele noastre convenţionale nu mai sînt convenţiile noastre limitate şi infinitul nostru limitat (∞*) ci relativul oricărei convenţii, infinitul în sine şi nelimitatul (©). Adică să ne imagină cele trei variante neutrosofice <A> respectiv <antiA> şi <neutA> cu limite infinite sau nelimitate. În acest context <neutA> îşi pierde sensul în condiţiile în care <A> şi <antiA> sînt nelimitate şi simultane. Aceasta este realitatea şi nu alta iar limitarea lui <A> şi <antiA> nu face decât să se presupună (convenţional evident) că acestea au limite şi că la limita aceea sînt o perfecţiune ceea ce nu este o realitate deoarece în convenţional perfecţiunea nu există. În plus trebuie să facem o extindere a noţiunilor dincolo de matematică deoarece <A> şi <antiA> din matematică nu sînt altceva decît contrariile din filozofie, contrarii ce aparţin tuturor ştiinţelor şi neştiin-

ţelor şi nu doar matematicii. Aşa cum am mai spus matematica este o filozofie unidirecţională o reflectare a realităţii din punct de vedere matematic şi trebuie să extrapolăm aceste teorii de la matematică la realitatea în sine. Conform teoriei neutrosofice extrapolînd putem scrie trei relaţii:

- simultaneitate (<A> + <neutA> + <antiA>) = realitate convenţională, unde A ∈(0*, ∞*) iar <A> şi <antiA> sînt limitele convenţionale ale oricărei contrarii dar care nu sînt atinse niciodată de contraria în sine sau sînt limitele oricărei **entităţi/univers** care de asemenea nu sînt atinse de **entitate/univers** căreia îi aparţin.

- simultaneitate (<A> + <antiA>) = realitatea în sine unde <neutA> = 0 iar A∈ (0, ∞)

- simultaneitate <necA> = realitatea neconvenţională unde <necA> = <A> în acelaşi timp în care <necA> = <antiA> iar A∈ (0, ©) în timpul în care © = nelimitat şi 0 este un 0 nelimitat de mic respectiv secvenţă neconvenţională la care nu ajungem niciodată nici noi nici alte **entităţi/univers**. Acum să facem legătura teoriei neutrosofice cu realitatea adică să generalizăm termenii <A>, <antiA> şi <neutA> nu doar la filozofia matematică ci la filozofia generală unde acţionează aceleaşi contrarii (**bine/rău**, **frumos/urît**, **libertate/constrîngere**, etc.) şi fie-

care cu neutrul lor. Am să dau un singur exemplu **entitatea/univers** om care este existență (<A>) şi inexistență (<antiA>) convențională adică apariția şi dispariția ei în timp ce viața în sine este neutrul, respectiv <neutA>. Ce este acest neutru, adică noi însăşi (evident în convențional) este o clipă dilatată, un 0 dilatat sau prezentul în sine. Prezentul este o clipă care doar în aparență există deoarece în momentul cînd îl constați el déjà a devenit trecut, la fel şi acest neutru el intuitiv există dar în realitate este inexistent. Este normal ca între elemente finite, limitate să existe un intermediar dar între elemente infinite intermediarul este inutil sau inexistent. Matematic vorbind ce este viața unui om raportată la infinit sau nelimitat, este c/nelimitat adică 0, în convențional este c/∞* iar acest raport nu mai este 0 deoarece ∞* nu este un nelimitat ci o constantă mare dar limitată. Toată această teorie este valabilă şi pentru necontrarii dacă ținem cont că orice **entitate/ univers** are valențe **pozitiv/negativ** pe orice element al ei şi că pozitivul şi negativul sînt contrarii.

Păroiu Tudor

Introducere în neconvenţional

Cînd m-am născut nici nu ştiu cum arăta lumea, primele amintiri îmi aduc în faţă imagini de obiecte de care mă loveam sau imaginea părinţilor mei fericiţi care nu ştiau ce să mai facă pentru mine. Acum mă întreb dacă ceea ce vedeam eu atunci era într-adevăr lumea reală, "realitatea" sau "visul", nu sînt convins nici acum că aceea era o realitate cum nici că ceea ce trăiesc acum este o "realitate", chiar dacă mai toţi îi spun "realitate". Chiar dacă uneori încerc să mă conving că simţurile mele, auzul, văzul sau pipăitul, etc. sau spiritul întreg (sufletul cum spun bătrînii) s-au perfecţionat, tot nu mă pot convinge că am atins perfecţiunea lor. (eu nu cred în perfecţiune, probabil cum nu credeţi nici voi, pentru că noi nu ajungem la ea niciodată) Atunci nu vedeam cu siguranţă "realitatea" pentru că era doar un vis al începuturilor, sînt sigur că nici acum nu văd "realitatea" atunci ce văd şi ce vedeţi voi şi mai ales ce văd celelalte **entităţi/univers** din această "realitate"? De 2000

de ani oamenii au crezut în această „realitate”, au văzut această “realitate” cînd materie cînd idée, dar vine un neavenit, sau poate nebun să spună că greşim, că toţi au greşit şi greşesc şi că nu au văzut şi nu văd “realitatea”. (n-o văd “corect”, convenţional vorbind) Ei nu văd că de fapt materia şi idea sînt simultane? Nu există materie fără idée şi nici idée fără materie la fel cum nu există materie fără energie şi nici energie fără materie. De aici şi acum întreg sistemul trebuie redefinit, începînd cu teoriile lui Aristotel şi pînă la Husserl sau Heidegger sau Kant totul trebuie revizuit, reflectat ca simultaneitate şi nu doar independent. Nu dor atît, teoriile artei, ştiinţei sau culturii, civilizaţiei şi destinului ei, etc. trebuiesc revizuite şi stabilită direcţia pe care o căutăm, adevărul pe care îl căutăm. Ce căutăm, adevărul nostru convenţional şi limitat de propriile noastre convenţii, adevărul real la care ajungem doar prin spiritul uneia sau mai multor **entități/univers** sau adevărul neconvenţional nelimitat la care noi şi limitele noastre convenţionale nu va ajunge niciodată? Cunoaşterea lor transcedentală sau nu, experienţă primară sau nu trebuie pusă în concordanţă cu această simultaneitate **materie/ idée/energie**. Şi ca să devină mai interesant vă aduc în prim plan unele din cele mai noi desco-

periri ale ştiinţei unde paradoxal în lumea cuantică a apărut ipoteza existenţei a două lumi paralele (una sistem şi alta haos) care în loc să limpezească apele mai rău le agită. Este nevoie de neconvenţional. Pe de o parte pentru că aduce în prim plan paradoxul ca existenţă obligatorie în orice **entitate/univers**, (aici intră şi simultaneitatea **materie/idée/energie**, simultaneitate care doar din snobism se poate spune că nu este o Realitate în Sine) pe de altă parte orice paradox rămîne paradox în orice condiţii, dar esenţial este că acest paradox nu este exprimat de existenţa a două lumi paralele ci simultane. (mărim astfel incertitudinile ca şi cînd nu era destul)

O altă idée care tulbură mintea umană (**entitate/univers**) este tendinţa ei de a crede că energia poate produce materie şi că din Bing-Bangul ancestral (presupus doar energie) am apărut noi **materia/idee**. Lumea este în impas dacă nu aderă la simultaneităţile neconvenţionalului menţionate (sînt mult mai multe simultaneităţi vom vedea) şi merge în continuare pe idea greşită că energia poate produce materie. Să vedem argumentele. Plecăm de la o întrebare, oare la rîndul ei energia se produce din vid, poate un savant sau o ştiinţă să ne confirme că energia se produce din vid? NU. În nici un

caz. Orice energie, (gravitaţională, magnetică, electrică, atomică tare şi slabă) este produsul mai exact efectul materiei şi nu invers, (în lumea convenţională, deoarece în neconvenţional energia poate produce materie în acelaşi timp în care materia produce energie ele fiind simultane şi absurde ca noţiuni în acelaşi timp, ca şi Dumnezeu) nu putem crede altceva. Să ne imaginăm ce se întîmplă cu orice corp dacă îl aruncăm pe soare, într-o Gaură Neagră sau un Big-Bang. Credeţi că dispare pur şi simplu, este evident că pe soare nu dispare ci se transformă în particule ceva mai mici. Materia lui nu dispare nici într-o Gaură Neagră sau Big-bang. El se transformă în particule din ce în ce mai mici, în raport de energia care participă, iar dacă această energie ar fi nelimitată şi ca valoare şi ca extindere **spaţiu/timp** acele corpuri s-ar transforma în particule foarte mici, (imposibil de măsurat sau detectat de o **entitate/univers** chiar om) nelimitat de mici. În concluzie materia nu dispare (este doar o aparenţă) ci din contră aşa cum energia devine mică de nivel cuantic şi materia devine mică de nivel cuantic, ba mai mult materia ca şi energia devin atît de mici încît nici o **entitate/univers** nu le mai poate detecta, măsura, convenţionaliza, cunoaşte, etc. **Materia/idéa/energia** în aceste condiţii devine

0, față de un 0* (cuantificabil convențional, diferit ca realitate de 0 dar infinit apropiat de 0) care defineşte o lume cuantică, 0 este un paradox care deşi nu reprezintă nimic el reproduce ulterior Universul în Sine, inclusiv lumea noastră convențională. Desigur unii vor spune că nu există energii nelimitate sau materie nelimitată (mică sau mare), eu vă aduc două argumente, unul că neputința oricărei **entități/univers** este mult prea mare, ca dovadă că noi nu suntem în stare să măsurăm energia cuantificabilă decît limitat şi doar ajutat de alte **entități/univers** (calculatoare, scule, instrumente, aparate, etc.) şi doi că nu cunoaştem şi nu putem măsura dimensiunile aromelor nucleului cu atît mai mult să determinăm structura lor, pe de altă parte nimeni şi nimic nu a putut defini limitele Universului în Sine nici în exterior nici în interior pe nici o direcție sau ştiință. Poate spune cineva că a găsit limita spațiului sau a timpului? NU. Mai sînt o mulțime de argumente, ca dovadă că deşi ştiința a evoluat imens (imensitatea ei este raportată la universul nostru convențional pentru că raportată la Universul în Sine este infim de mică, chiar 0) nici o ramură a ştiinței nu a găsit un capăt în direcția propusă ca extindere dar nici capătul de pornire nu l-a determinat nimeni în mod absolut ca punct de plecare sau

limită internă, ci doar ca relativ convenţional. Ştiinţa ca şi mintea umană ca şi spiritul oricărei **entităţi/univers** produce doar reflectări ale realităţii, adică convenţii şi convenţional. Relative în raport de absolutul lor ca Univers în Sine (paradox).

Filozofia este definită de dicționar ca "ştiință constituită dintr-un ansamblu închegat de noțiuni și idei, care interpretează și reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale sau "concepție generală despre lume și viață, proprie unui gânditor sau unui grup de gânditori". Dacă filozofia reflectă "realitatea" înseamnă că orice **entitate/univers** care reflectă "realitatea" într-un fel sau altul face filozofie, deoarece orice **entitate/univers** reflectă "realitatea" într-un fel sau altul înseamnă că orice **entitate/univers** face filozofie şi nu doar omul cum s-a crezut pînă acum. Mai mult orice ştiinţă sau neştiinţă, sau religie sau ateism reflectă "realitatea" într-un fel sau altul, altfel spus face filozofie (respectiv filozofie teistă sau ateistă, matematică sau chimică, fizică sau biologică, etc.) La această concluzie mai trebuie adăugat ceva, că nimeni şi nimic nu reflectă perfect "realitatea", toate **entităţile/univers** reflectă "realitatea" prin intermediari şi cu ajutorul unuia sau mai multor intermediari (**entităţi/univers**, simţuri, intuiţii,

etc.). Aceşti intermediari sînt tot **entități/ univers** şi la rîndul lor reflectă “realitatea” prin alți intermediari. Adică noi percepem ”realitatea” cu ajutorul spiritului, acesta prin intermediul simțurilor, care la rîndul lor fac intermedierea prin organe (ochi, urechi, etc.), la rîndul lor prin atomi şi molecule ş.a.m.d. Mai nou ne-am convins, sper, că realitatea n-o mai putem reflecta direct cu posibilitățile noastre ci obligatoriu intermediate de alte **entități/univers** (calculatoare, scule, aparate, etc.) În acest caz este evident că noi în mod direct nu reflectăm realitatea. Nu putem spune nici că realitatea noastră este doar iluzie, atunci ce reflectăm? Vă spun eu reflectăm o „realitate” care deşi este pentru noi doar o iluzie, ea este o “realitate” doar neputința noastră şi a oricărei **entități/univers** face ca realitatea să nu poată fi redată ca realitate. Este o simultaneitate de iluzie şi realitate respectiv **iluzie/realitate**.

Dacă privim simultaneitățile definite pînă acum **materie/idée/energie**, **entitate/univers**, **iluzie/realitate**, vom descoperi noi categorii filozofice mult mai apropiate de “realitate” decît “realitatea” antică, clasică sau modern definită în filozofiile anterioare. Vom descoperi astfel categoriile de bază ale unei noi filozofii care nu numai că este o noutate ca reflectare a “realității”

dar această filozofie își permite și să sistematizeze și să redefinească întreaga cunoaștere umană nu doar filozofia de pînă acum. Filozofiile anterioare au plecat în mod eronat (nici nu aveau știința și evoluția de partea lor, să recunoaștem) de la simțurile directe și de la categorii filozofice ca spațiul și timpul pe care le-au făcut experiențe primare, (Husserl) transcendentale (Kant) sau materiale (Marx) sau ideale, (Hegel), eul și sinele (Schelling), etc. Din lipsa evoluției spirituale și a științelor ei s-au limitat la nivelul cunoașterii timpului lor, ca atare și categoriile lor filozofice de spațiu și timp erau limitate la universal lor convențional. Aceste categorii filozofice nu sînt greșite ele sînt doar limitate și ca simple categorii filozofice dar și ca legături cu alte categorii filozofice sau între ele. Astfel ei nu au avut capacitatea (au pierdut din vedere s-au nu au putut) să definească o altă categorie filozofică esențială care aduce o nouă perspectivă a cunoașterii "realității" și a **iluziei/realitate**. Categoria filozofică la care trebuie raportat inclusiv spațiul și timpul este "transformarea". Transformarea este categoria filozofică față de care trebuiesc raportate toate categoriile filozofice și toate **entitățile/univers**. Este elementul de echilibru în raport de care putem face compararea filozofiilor și clasificarea lor.

În lipsa ei toate convenţiile şi nonconvenţiile devin absurde. Timpul şi spaţiul sînt efecte ale transformării şi nu invers cum se credea, este dacă doriţi ca şi cînd noi nu mai existăm dar vrem să măsurăm spaţiul şi timpul universului nostru, imposibil. Dacă murim credeţi că mai putem vorbi noi despre spaţiu şi timp sau despre orice altceva? NU. Dacă transformarea noastră convenţională dispare (adică noi ca **entitate/univers** de sine) dispare totul pentru noi ca **entitate/univers** adică pentru transformarea care eram dispare şi spaţiul şi timpul definit de ea. Este evident un paradox la care orice **entitate/univers** este supusă indiferent de dimensiunile spaţiului şi timpului său.

Spun **entitate/univers** dintr-un singur motiv deocamdată, nu există entitate (atom, moleculă, om, animal, plantă, planete, Universul în Sine, etc.) care să nu fie un univers (atom, moleculă, om, animal, plantă, planete, Universul în Sine, etc.) indiferent cît de mare sau cît de mică este. Dacă plecăm de la transformare de data aceasta vom descoperi o simultaneitate foarte importantă universul. Universul redefinit astfel este o simultaneitate a acestor trei categorii filozofice transformare, spaţiu şi timp, respectiv, universul este simultaneitatea **transformare/spaţiu/timp**. Încercaţi să negaţi acest lucru şi să

descoperiţi un univers (atom, moleculă, om, animal, plantă, planetă, Universul în Sine, etc.) care să nu fie determinat de simultaneitatea prezentată şi mai discutăm. Ca să vedem importanţa acestei definiţii şi rolul esenţial al transformării să observăm că şi universul lui Kant sau Heidegger, sau Husserl, sau oricare sînt determinate de simultaneitatea **transformare/spaţiu/timp**, astfel dacă transformarea este una materială, filozofia şi universul acesteia devin materialiste, dacă transformarea este de natură ideală atunci acestea devin idealiste, dacă transformarea este transcendentală filozofia şi universal ei devin transcendentale, etc. În noile condiţii orice filozofie şi ca să generalizez orice reflectare a "realităţii"este parte componentă a simultaneităţii **transformare/spaţiu/timp** şi nu doar a spaţiului sau timpului sau chiar transformării respective. Prioritatea uneia sau alteia devine inutilă chiar dacă în mod convenţional poate să o facă oricine, doar că este ca şi cînd în fizica cuantică cineva ar putea spune că lumea sistemică este în faţa lumii haosului acesteia, ceea ce ca "realitate" şi nici ca **iluzie/realitate** nu este adevărat, la fel cum nu s-a reuşit niciodată să se demonstreze prioritatea materiei sau ideii. În 2000 de ani nimeni nu a putut face acest lucru pentru că ele sînt simultane ca şi teoria

aceia cu oul şi găina, acum putem spune cu certitudine că oul şi găina au apărut simultan şi nu succesiv. Şi dacă am ajuns aici, aşa cum am spus anterior "orice formă de organizare" nu este altceva decît o **entitate/univers** indiferent dacă analizăm materia, idéa sau energia sau simultaneitatea lor. Aşa cum se observă orice **entitate/univers** nu are doar componentă universul ci şi componenta entitate. Dar ce este atunci entitatea? Este evident tot o simultaneitate dar de data asta o simultaneitate care să facă distincţie între "formele de organizare" şi din acest motiv entitatea este simultaneitatea **formă/existenţă/spirit** unde trebuie redefinite convenţiile. Forma este simultaneitatea tuturor **entităţilor/univers** de efect directe ale **entităţii/univers** (proprietăţi fizice, chimice, fiziologice, biologice, etc.) existenţa este simultaneitatea **gol/plin** a **entităţii/univers** iar spiritul este simultaneitatea **memorie/gîndire/simţuri/ sentimente/intuiţie/instinct**.

Lumea trebuie să se trezească la realitate, să gîndească altfel iar în acest sens să plecăm de la o demonstraţie simplă din matematică, să demonstrăm că împărţirea unei constante din matematică cu infinit nu este niciodată zero. Nici chiar cînd se împarte la nelimitat. Doar neputinţa noastră a făcut această convenţie unde

împărțirea unei constante la infinit rezultă zero. Această demonstrație are la bază legea simultaneității. Această lege ne permite să readucem în discuție împărțirea unei constante la infinit din matematică şi nu doar împărțirea la infinit dar şi împărțirea la nelimitat. Conform regulilor matematice orice constantă (c) împărțită la infinit (∞) este zero (0), respective $c/\infty = 0$. Realitatea infirmă acest lucru. Să luăm un exemplu în acest sens, orice constantă este un număr (o valoare) indiferent dacă naturală, imaginară, complexă sau altfel definită. Să împărțim cifra unu (1) şi ca să ne fie mai simplu o împărțim la zece (10), prima diviziune va fi 0,1, dacă împărțim la 100 diviziunea este 0,01 şi la fiecare multiplicare a divizorului adăugând un 0 la diviziune se adaugă un 0 după virgulă, respectiv 0,01; 0,001; 0,0001; ş.a.m.d., această împărțire nu se termină niciodată deoarece după virgulă se pot adăuga infinite zerouri ba chiar nelimitate dacă timpul ne permite, în concluzie dacă la divizor adăugăm nelimitate zerouri şi la diviziune se adaugă nelimitate zerouri dar nu se limitează nici divizorul nici diviziunea. Asta înseamnă că diviziunile sînt nelimitate şi sînt de asemenea nelimitat de mici nu infinit de mici. Această demonstrație este valabilă pentru orice număr şi deci pentru orice constantă şi ne

demonstrează că orice număr, de fapt orice **entitate/univers** are infinite şi chiar nelimitate **entităţi/univers** componente. Din acest motiv trebuie să ne revizuim nu doar convenţiile matematice ci toate convențiile de la filozofie la religie şi ştiinţă. Nu în sensul de a le desfiinţa ci în sensul demonstrat aici de lărgire a bazei de calcul respectiv a bazei de cunoaştere şi gîndire. Categoriile filozofice trebuiesc regîndite după aceste noi legi. Aş vrea să văd o părere care spune altceva. Am plecat de la matematică dar cele prezentate sînt valabile în orice domeniu dacă ţinem cont că orice **entitate/univers** este o unitate care conform demonstrației făcute este alcătuită din nelimitate subdiviziuni indiferent că este **entitate/univers** din fizică, chimie, astronomie sau biologie, etc. Justificarea este evidentă dacă luăm în calcul că nu s-a găsit un capăt al cunoaşterii nicăieri şi în nici o direcţie a Universului în Sine. Nu pot accepta că materia sau energia nu respectă această regulă. După scurta demonstraţie în care am stabilit că nu există limită a diviziunilor unei convenţii, (număr, constantă, particulă, etc.) să privim din nou atomul. De ce cred oamenii de ştiinţă că atomul este limitat ca diviziuni dacă ştim că orice număr are nelimitate diviziuni? Simplu pentru că şi ei sînt limitaţi în cunoaşterea lor, nu atomul

este limitat ca diviziuni ci cunoaşterea oamenilor pentru că este doar convenţională şi deci limitată. Din acest motiv le este frică să se uite dincolo de Dumnezeu, sau dincolo de infinitul lor sau dincolo de cunoaşterea lor în neconvenţional. Dacă s-ar uita ar descoperi secvenţa neconvenţională pe care nu o pot descoperi, care este imposibilă şi ca imaginaţie, intuiţie, etc., secvenţa "0" nelimitat de mică, dar care paradoxal formează Universul în Sine nelimitat de mare cu toate **entităţile/univers** care îl definesc.

Calculatoarele nu fac altceva decît să compare biţi (dualităţi închis-deschis), aceste dualităţi nu sînt altceva decît stări energetice exprimate în legăturile pe care le formează, respectiv sînt frecvenţe sau rezonanţe sau alte forme de energie. Aceste forme de energie sînt în realitate nelimitate şi ca forme de energie (chiar în cadrul aceluiaşi tip de energie) dar şi va amplitudini, frecvenţe, rezonanţe, etc., orice parametru al unei forme de energie poate fi folosit pentru comparaţie şi ca atare sursă a „inteligenţei" unui calculator. Astfel dacă luăm o serie de frecvenţe (1,2,3,4, etc. Hz, sau altceva toate aceste frecvenţe sau valori energetice sînt elemente de comparaţie şi pot fi folosite direct ca sursă de comparaţie pentru un eventual cal-

culator) toate frecvenţele devin unitate de comparaţie la fel ca şi închis-deschis din orice calculator. La fel şi amplitudinea sau durata sau alt parametru al ei sau al energiei care îl produce. În principiu se pot utiliza şi valorile intermediare şi nu doar limitele lor respectiv existenţa sau inexistenţa lor. Universul în Sine face acest lucru în nelimitatul lui, deocamdată noi nu utilizăm decît extremele existenţa sau inexistenţa unui fenomen indiferent dacă fizic, biologic, chimic sau de altă natură dar este evident că nu avem la dispoziţie nelimitatul Universului în Sine. Biţii nu sînt altceva decît diviziuni binare ale calculatorului respectiv echivalentul lui 0 şi 1 ca existenţă şi inexistenţă a unui fenomen. În realitate nici un fenomen nu este definit doar de limitele lui extreme 0 şi 1 adică existenţa şi inexistenţa sa. Între 0 şi 1 există aşa cum am mai spus nelimitate subdiviziuni care reprezintă în realitate orice fenomen, trebuie să ne imaginăm ce capacităţi extraordinare are universul în sine care utilizează în cunoaşterea sa toate variantele nelimitate dintre 0 şi 1 şi nu dor 0 şi 1 cum fac oamenii (oamenii de fapt sînt capabili de a utiliza şi alte valori intermediare sau adăugate nu doar 0 şi 1) sau calculatoarele. Este evident că Universul în Sine este un astfel de calculator nelimitat, care folo-

seşte diviziunile nelimitat de mici şi de multe respectiv secvențele „0″ dar în variante nelimitate de la o diviziune a numerelor (matematică) la diviziunea nelimitată a oricărei **entităţi/univers** (celule, atomi, molecule, particule materiale sau nemateriale, energii şi efecte ale lor, mişcare, rezonanţă, vibraţii, etc.).

Gravitaţia este o secvenţa "0″ a energiei, o energie foarte mică, nelimitat de mică (atîta timp cît nu am descoperit sursa ei) similar secvenţei "0″ materială. În timp ce secvenţa "0″ materială defineşte ulterior materialitatea Universului în Sine secvenţa ″0″energetică respectiv gravitaţia neconvenţională (pe care nu o putem defini, convenţionaliza, etc. niciodată, va defini ulterior energia neconvenţională a Universului în Sine. Secvenţa "0″ (materie sau energie, de fapt ambele fără o convenţie) nu are formă, existenţă sau spirit, nici transformare, spaţiu sau timp dar generează cuantificată cu nelimitat materie şi energie care la rîndul lor dau **entităţile/univers** ale Universului în Sine. Gravitaţia este acel "0″ activ al **materiei/energie** care uneşte secvenţele "0″ materiale în timp şi spaţiu nelimitate în condiţiile unui nelimitat de secvenţe "0″.

Se spune că distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, în realitate

această linie dreaptă nu există, este utopie, pentru că ea presupune vidul perfect între cele două puncte sau inexistența oricărui obstacol, ceea ce nu există în realitatea **transformare/ spațiu/timp**.

Două puncte nu sînt fixe niciodată (decît convențional) în realitate, ele sînt într-o permanentă transformare indiferent dacă noi sau alte **entități/univers** sesizăm sau nu acest lucru şi ca atare noțiunea de distanță este falsă dacă nu stabilim condiții convenționale inițiale în care cele două repere să fie puncte şi apoi să fie fixe. În univers nu există punct ci **entități/univers** alcătuite din alte **entități/univers**. Dacă o linie dreaptă este cea mai scurtă distanță între două puncte cum se face că aceiaşi distanță este străbătută în timp diferit de corpuri (**entități/ univers**) diferite? Veți spune că datorită frecării evident dar frecarea nu este altceva decît corpuri (**entități/univers** care trebuiesc ocolite sau date la o parte iar inerția lor scade din viteza inițială sau presupune o forță suplimentară). O distanță nu rămîne aceiaşi decît convențional pentru că ori ocoleşti un obstacol ori îl dai la o parte acest efort măreşte distanța între cele două puncte mai ales că mişcarea indiferent de natura ei este simultaneitate **transformare/spațiu/timp** şi nu doar distanța respectivă. Dacă însă este vorba

de **entităţi/univers** echivalente dimensional cu cele care produc frecarea atunci acestea trebuiesc ocolite şi deci distanţa dintre două puncte (**entităţi/univers**) nu este niciodată aceiaşi pentru corpuri diferite, ni se pare aceiaşi pentru **entităţile/univers** care dau la o parte **entităţile/univers** şi nu le ocolesc, dar este doar o aparenţă.

Haideţi să ne întrebăm, (retoric de altfel) dacă paradoxul nu stă la baza universului şi a oricărei părţi componente a lui, respectiv orice **entitate/univers**, atunci cum putem explica apariţia Universului în Sine? Nu neapărat a simultaneităţii **materie/idée/energie**, poate că iniţial a fost doar nimic dar şi nimicul (nu am spus vid pentru vă vidul nu este nimic este o **entitate/univers** de efect, este efectul rămas după dispariţia unei **entităţi/univers**) şi simultaneitatea **materie/idée/energie** iniţială cum a apărut dacă nu dintr-un paradox ca orice **entitate/univers**? Aceste întrebări ne duc la întrebarea din copilărie "cine a fost primul oul sau găina" sau la întrebarea filozofiei de mii de ani "cine a fost prima materia sau idea", iar răspunsul este unul singur, sînt simultane şi sînt paradox.

Din păcate nu poate fi redată o întreagă filozofie în cîteva rînduri (poate că ar trebui să începem cu un dicţionar neconvenţional mai

întîi) motiv pentru care sper în curînd ca această teorie să devină convenţie. Sînt convins că şi dumneavoastră puteţi face asocierile între filozofia aceasta şi realităţile dumneavoastră fără mari probleme şi sînt convins că vom putea da împreună multe răspunsuri convenţionale dar orice răspuns va rămîne paradox în raport cu realitatea în sine.

Viitorul poate fi construit, trecutul doar analizat iar prezentul doar trăit

Reflectarea realităţii ca element obligatoriu al cunoaşterii

Plecînd de la titlul nostru constatăm pe de o parte că niciodată cunoaşterea nu poate exista dacă nu am putea reflecta într-un fel sau altul realitatea şi deci reflectarea acesteia este obligatorie dar pe de altă parte constatăm că reflectarea realităţii înseamnă filozofie. Este adevărat că filozofie sau reflectare a realităţii este şi matematica şi fizica şi orice ştiinţă dar şi neştiinţă însă filozofia la care se referă titlul nostru este filozofia generală adică

- simultaneitatea (teism + ateism) = filozofie = simultaneitatea (ştiinţă + neştiinţă)

Teismul în sine este ştiinţă şi neştiinţă dar şi ateismul este ştiinţă şi neştiinţă fără discuţii şi cred că este inutil să dau exemple atîta timp cît perfecţiunea nu ne aparţine. Ar trebui să revizuim termenii noştri convenţionali pe toate domeniile inclusiv în religie. Toţi filozofii teişti sau ateişti au încercat să-l găsească pe Dumnezeu la fel cum încearcă să găsească infinitul şi nu l-au găsit nici pe Dumnezeu nici infinitul.

Ciudat este că intuiţia, simţurile, sentimentele, etc. din timpurile ancestrale ale omului au recunoscut existenţa lui Dumnezeu şi chiar şi a infinitului în ei înşişi, (au intuit identificarea lor cu Dumnezeu) atunci înţelegeau că şi ei fac parte din acest Dumnezeu şi din acest infinit, poate mai puţin gîndit şi mai mult spiritual. Unde vreau să ajung, este simplu, tot acolo unde este şi infinitul, adică peste tot în jurul nostru dar şi în noi. De ce să căutăm noi un Dumnezeu după chipul şi asemănarea omului dincolo de experienţele noastre (să extrapolăm ceea ce ştim) şi nu în noi care suntem chipul şi asemănarea noastră? Şi nu este literatură ceea ce vă spun, eu am să încep altfel, mai simplu. Nu sa reuşit şi n-o să reuşim să-l găsim pe Dumnezeu, dar efectele lui sau în numele lui (din noi şi din universul nostru) sînt clare ca bună ziua. Un argument în acest sens este faptul că strămoşii noştri nu mai sînt de mult, dar istoria creată de ei sau imaginea lor în memoria noastră există, oare trebuie să căutăm existenţa lor fizică? Nu numai atît, ca şi în cazul lui Dumnezeu în numele strămoşilor facem foarte multe lucruri, ba chiar este influențată personalitatea noastră toată viaţa la fel cum şi noi după dispariţie vom rămîne istorie, sau modele sau "existenţă de efect" cum îi spun eu. Un amal-

gam de teism şi ateism. Dar nu numai atît, cei pe care îi includem în categoria de teişti spre exemplu sînt variante diferite de teişti, adică dacă spre exemplu religia ortodoxă are un milion de confraţi fiecare are o credinţă diferită unul faţă de altul. Nu ne referim la puterea credinţei lor ci la formele lor de credinţă. Adică unul pune la mare preţ icoana, altul ritualurile, altul îndrumările sau caracterul ideilor religioase, etc. Şi evident în variante **pozitiv/negative**, **finit/infinite** sau nelimitate în neconvenţional. Plecînd de la această primă catalogare a filozofiei, pe fiecare ramură a ei sau simultan, filozofia este ştiinţă şi neştiinţă, artă şi nonartă, (medicină, bilogie, fizică, chimie, etc.) asta se traduce prin faptul că filozofia în variantele ei nu poate exclude ştiinţele nici în varianta teistă dar nici în varianta ateistă. Dovada este simplă dacă ne gîndim la lupta continuă dintre religie şi ştiinţă unde la acest moment se constată că cele două nu sînt contrare. Se încearcă să se înlocuie simultaneitatea lor cu o anumită interdisciplinaritate încercare nu inutilă ci limitată. Nu sînt interdisciplinare sînt simultane şi evident au multe lucruri comune.

- știință = simultaneitatea (matematică + fizică + chimie + biologie + agricultură, astronomie + probabilități, etc.)

Eu am scris în mod convenţional aceste formule în realitate ştiinţa ca simultaneitate nu separă fizica de chimie iar interdisciplinaritatea modernă ne confirmă că nu există graniţă de demarcaţie între ştiinţe ca şi între neştiinţe ca şi între contrarii de orice fel de altfel, (libertate şi constrîngere, bine şi rău, etc.) Dacă ne aducem bine aminte la începuturi oamenii şi religia erau mult mai apropiaţi dar nu din cauza credinţei lor ci mai mult din cauza lipsei unor explicaţii şi cunoaşteri convingătoare. Să nu credem că pe acea vreme nu erau atei ca şi acum cînd am constatat că de-a lungul timpurilor destui oameni şi mai citiţi şi mai puţin citiţi s-au declarat atei şi chiar faptele lor au demonstrat ateismul lor. Ştiinţa nu poate exclude nici un element al spiritului uman (**memorie/gîndire/simţuri/ sentimente/intuiţie/instinct**) cum nu poate exclude inconştientul acestuia. Cel care spune sau crede că face matematică sau fizică sau chimie, etc. fără sentimente sau instincte sau intuiţii nu face decît să se mintă pe el însăşi. Să nu credeţi că dacă omul modern, (mulţi dintre ei) se declară atei, nu se roagă la Dumnezeu de cîte ori imposibilul îşi face apariţia. Nu putem separa religia de ateism sau ştiinţa de neştiinţă nici acum nici de-a lungul simultaneităţii **spaţiu/timp**.

- simultaneitatea (parapsihologie + oracole + horoscop + intuiţii + SF + etc.) = neştiinţă

Să nu facem greşeala să credem că religia este doar ştiinţă sau doar neştiinţă, simultaneitatea acestora este evidentă şi în teism dar şi în ateism. Astfel spus trebuie să reanalizăm conceptele noastre convenţionale despre realitate şi reflectarea ei ţinînd cont de faptul că nici o cunoaştere nu poate pleca decît de la realitate chiar dacă realitatea este doar un vis sau doar o iluzie, dar şi ţinînd cont că noţiunea de cunoaştere fără filozofia generală îşi pierde sensul şi orientarea. Un ţăran analfabet şi care poate abia vorbeşte să nu-l consideraţi niciodată neştiutor dacă vă gîndiţi că în neştiinţa lui cultivă pămîntul şi face pîine sau cel mai sugestiv îşi creşte de cele mai multe ori copii mai bine decît cei mai mulţi intelectuali, nu vă luaţi angajamentul că puteţi separa cunoaşterea de necunoaştere ca şi deşteptăciunea de prostie şi multe altele.

Filozofia la unii înseamnă dialectică, la alţii materialism, la alţii teism sau ateism, în matematică înseamnă istorie progresivă, aparent exactă dacă nu luăm în consideraţie probabilul sau relativul din ele, cum şi Schelling exceptează simultaneitatea, relativismul sau dialectica axiomelor originare. Ca orice convenţie se caută menţinerea unei continuităţi, mai bine-zis

extragerea unor convenţii din cele anterioare exceptînd pe cele originare şi bineînțeles pe cele infinit de infinit către care se îndreaptă în final orice creator de convenţii indiferent dacă este omul primitiv sau cel din secolul 20. Transcendentalul este unitatea de măsură a lui Schelling la fel cum în teoriile mele este paradoxul pe care ori îl ocolim ori îl convenționalizăm fără tăgadă ca pe Dumnezeu sau infinit, sau formă de existenţă, sau existenţă, sau spirit, sau timp, sau spaţiu, sau transformare, etc. Nimeni nu a încercat şi nu încearcă să treacă dincolo de Dumnezeu sau dincolo de spaţiul şi timpul infinit, dacă încearcă nu ajunge la un rezultat ci doar la pierderea raţiunii sale. Ca să putem înțelege convenţiile, toţi de la materialişti la idealişti sau transcendentali sau de orice fel separă lumea obiectivă de cea subiectivă (după reflectarea fiecăruia) considerîndu-le contrarii sau polarităţi fără să ia în seamă simultaneitatea lor ca în realitate (**iluzie/realitate**), eu le spun paradox şi le definesc simultaneitatea ca la un magnet permanent unde oricîte diviziuni ai face polaritatea rămîne. Separarea lor nu le dă absolutul în nici un caz şi nici nu le absolvă de relativitate şi dacă stai să analizezi mai cu atenție această separare are infinite variante în **finit/infinite** conştiinţe umane sau mai puţin

umane, vii sau mai puţin vii. Conştiinţa de sine a melcului este a lui, poate nu există pentru noi dar melcul există cu conştiinţa lui cu tot. Şi ca să fiu şi mai bine înţeles trebuie să luăm varianta favorabilă pentru orice **entitate/univers** ca şi în cazul lui Dumnezeu de care trebuie să ţinem cont indiferent dacă noi îi descoperim sau nu existenţa, la fel şi cu celelalte conştiinţe necunoscute este mai bine să le luăm în calcul decît să nu le luăm în calcul, pentru că nu ne afectează în principiu. Iniţial omul este în aceiaşi fază chiar şi în secolul 21 fără conştiinţa de sine la naştere şi care îi apare pe parcursul existenţei. Nu sîntem nici mai conştienţi nici mai inconştienţi decît o piatră sau un pom, doar nouă ni se pare acest lucru diferit pentru că nu luăm în calcul relativul nostru sau necesitatea conştientizării care duce de atîtea ori la sinucidere şi aşa cum spune A. Camus sinuciderea „este singura soluţie logică”, adică lipsa conştiinţei de sine este mai logică decît existenţa ei. Noi sîntem fiecare centrul universului, perfecţiune, unicat în infinit de infinit, dar şi celelalte **entităţi/univers** au aceste privilegii fiecare în parte, din toate punctele de vedere.

Dacă celorlalte **entităţi/univers** nu le acordăm acelaşi statut înseamnă că recunoaştem aberaţia că orice **entitate/univers** ca şi universul

în sine are părţi mai bune şi mai rele, mai importante şi mai puţin importante, mai utile şi mai puţin utile, ca pe o relaţie absolută ori absolutul şi relativul sînt simultane şi nu ne permite acest lucru. Este ca şi cînd am spune că degetul este mai puţin important decît mîna sau ele sînt mai puţin importante decît întregul care nu se numeşte întreg dacă îi lipsesc părţile (fără o parte întregul devine alt întreg), doar noi menţinem convenţia întregului anterior, doar noi prin convenţii dăm valori mai mari sau mai mici părţilor sau întregului, în universul în sine criteriile noastre de valori ale noastre (convenţionale) dispar.

Criteriile noastre de valori dispar şi pentru celelalte **entităţi/univers** mai mult sau mai puţin, ba chiar şi fiecare din noi are alte criterii de valori mai mult sau mai puţin. Avem atîtea priorităţi greşite cît şi bune din punctul nostru de vedere, ele sînt **finit/infinite** şi de la pozitiv la negativ, depinde ce alegem în mod convenţional şi ce relativitate acceptăm ca realitate, dincolo de relativitate apare infinitul de infinit care este tot simultaneitatea univers (**transformare/ spaţiu/timp)** şi entităţi (**formă/existenţă/spirit**) ca şi universul nostru sau cum spune religia despre Dumnezeu este „după chipul şi asemănarea omului".

Şi din nou ajungem la Schelling, transcendentalul „nu rezolvă cu uşurinţă probleme irezolvabile anterior, ci doar produce probleme cu totul noi, neconcepute pînă atunci şi face să reiasă un nou tip de adevăr, zdruncinînd tot ceea ce era considerat drept adevăr."

Ce simplu, el înlocuie un adevăr de individ sau de grup cu un alt adevăr de grup sau de individ, dîndu-ne dovada existenţei **finitului/infinit** de adevăr de individ sau de grup raportat la oricare individ sau grup indiferent dacă este exprimat sau nu verbal sau oral sau al unei pietre sau al unui om şi eu cred că fac acelaşi lucru.

Dicţionarul spune printre altele,

FILOZOFÍE, *filozofii,* s. f. **1.** Știință constituită dintr-un ansamblu închegat de noțiuni și idei, care interpretează și reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale; concepție generală despre lume și viață. **2.** Totalitatea concepțiilor și a principiilor metodologice care stau la baza unei discipline sau a unei științe. **3.** (Rar) Atitudine (înțeleaptă) față de întâmplările vieții; mod specific de a privi problemele vieții. **4.** (Fam.) Lucru greu de făcut, problemă greu de rezolvat. – Din ngr. **philosophia,** fr. **philosophie.**

Sursa: DEX '98 | Adăugată de cata | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFÍE ~i *f.* 1) Concepție generală despre lume și viață, proprie unui gânditor sau unui grup

de gânditori. 2) Știință care se ocupă cu studierea legilor și principiilor generale ale existenței și dezvoltării naturii, societății și gândirii. 3) Bază metodologică pe care se sprijină o știință; ansamblu de principii metodologice. **~a limbii.** 4) Atitudine specifică; comportament personal. 5) Problemă greu de rezolvat; lucru greu de făcut. 6) *iron.* Vorbire încurcată și abstractă. **A început o** ~ ! [Art. **filozofia**; G.-D. **filozofiei**; Sil. **-fi-e**] /<gr. *philosophia*, fr. *philosophie*

Sursa: NODEX | Adăugată de siveco | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFÍE *s.f.* **1.** Formă a conștiinței sociale, constituind un sistem coerent de noțiuni și idei care reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale; concepție generală despre lume și viață. ◊ *Filozofie lingvistică* = teorie neopozitivistă care reduce obiectul filozofiei la termenii limbajului. **2.** Totalitatea principiilor metodologice care stau la baza unui anumit domeniu al științei. ◊ *Filozofia culturii* = disciplină teoretică care se preocupă de definirea genetică, structurală și funcțională a fenomenului culturii. **3.** Comportare, fel de a reacționa al cuiva în fața unor lovituri, a unor nenorociri etc.; fel al cuiva de a privi lumea și viața. **4.** (*Fam.*) Problemă greu de rezolvat. [Gen. *-iei*, var. *filosofie* s.f. / < lat., gr. *philosophia* < *philein* – a iubi, *sophia* – înțelepciune, cf. fr. *philosophie*].

Sursa: DN | Adăugată de LauraGellner | Semnalează o greșeală | Permalink

FILOZOFÍE *s. f.* 1. concepție generală despre

lume și viață, formă a conștiinței sociale, constituind un sistem coerent de noțiuni și idei care reflectă realitatea sub aspectele ei cele mai generale. ♦ ~ lingvistică = teorie neopozitivistă care reduce obiectul filozofiei la termenii limbajului. 2. totalitatea principiilor metodologice care stau la baza unui anumit domeniu al științei. ♦ ă culturii = disciplină teoretică relativ autonomă, care se preocupă de definirea genetică, structurală și funcțională a fenomenului culturii. 3. comportare, fel de a reacționa al cuiva în fața unor lovituri, nenorociri etc.; fel de a privi lumea și viața; înțelepciune, stoicism. 4. (fam.) problemă greu de rezolvat. 5. sistem filozofic aparținând unei persoane, școli sau epoci. (< fr. *philosophie*, gr. *philosophia*)

După definiţiile prezentate este clar că filozofia este o reflectare generală (am dat cîteva variante din limba română dar în realitatea noastră convenţională cu atît mai mult în Realitatea în Sine variantele sînt **finit/infinite** în raport de omul sau oamenii care participă, deoarece sînt multe limbi şi mult mai multe formulări ale noţiunii respective cu atît mai multe interpretări iar în **spaţiu/timp** interpretările se multiplică, nu există identitate în univers) dar şi ştiinţele şi neştiinţele sînt tot reflectări ale realităţii şi deci filozofie, diferenţa este că ştiinţele şi neştiinţele sînt filozofii particulare ca şi sectele unei religii. În neconvenţional nu putem să

ne limităm doar la ceea ce ştim (respectiv la convenţii şi convenţional) de aceea definiţia se modifică astfel, filozofia este dată de capacitatea unei e**ntităţi/univers** de reflectare a realităţii şi nu de reflectarea în sine care este categoric convenţională sau nu în raport de **entitatea/ univers**. În acest context redefinim filozofia ca

- simultaneitatea convențiilor unei **entităţi/ univers**.

Convențiile sînt transformări limitate de materie şi energie neconvenţională (nelimitată). Este evident că orice convenţie defineşte o **realitate/ interpretată** adică o realitate reflectată în convenţii. De ce spunem acest lucru, pentru că orice convenție a unei **entităţi/univers** este o reflectare a unei realităţi într-o formă sau alta chiar şi jocurile virtuale sînt o realitate pentru jucător. Paradoxul este că această definiţie poate fi extrapolată şi la **entităţile/univers** neconvenţionale dacă forţăm termenul de convenţie analog termenului de infinit. Infinitul este o reflectare convenţională a neconvenţionalului ca de altfel orice paradox al realităţii. Convenţia de altfel nu este altceva decît o reflectare a unei realităţi în sensul că spiritul unei **entităţi/univers** stabileşte cu realitatea o imagine a acesteia. La limita neconvenţională reflectarea realităţii este realitatea însăşi iar ne-

convenţionalul perfecţiunea însăşi dar paradoxal la nivel neconvenţional reflectarea dispare ca sens şi nu mai diferă de nereflectarea Universului în Sine nemaiputînd reflecta convenţional sau reflectînd convenţional prin convenţiile **entităţilor/univers** în limite convenţionale.

Plecînd de la aceste definiţii să facem o schemă de principiu în sistematizarea filozofiilor pentru a putea înţelege direcţiile anterioare ale reflectărilor filozofice dar şi pe cele viitoare şi nu în ultimul rînd a da interpretări mai aproape de realitatea simultană.

I. Filozofie (reflectare a realităţii sau convenţie) - **teist/ateistă**, de la negativ la pozitiv în variante nelimitate, fără a-şi atinge limitele

A. Filozofie teistă (de la 0 la 100%, variante nelimitate, fără a-şi atinge limitele) **pozitiv/negative** sau **moral/imorale** simultan avînd la bază două direcţii

- ca ştiinţă - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca nonştiinţă - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

B. Filozofie ateistă (de la 0 la100%, variante nelimitate) **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca ştiinţă - **pozitiv/negativă** sau **moral/imorală** simultan

- ca nonştiinţă - **pozitiv/negativă** sau **moral/ imorală** simultan

În această schemă se integrează orice filozofie indiferent dacă umană sau nu, dacă este convenţională sau nu. Trebuie în permanenţă să ţinem cont însă şi de cele trei forme ale realităţii şi ale oricărei **entităţi/univers**, realitatea convenţională, Realitatea în Sine (**convenţional/ neconvenţională**) şi realitatea neconvenţională. La fel şi oricare din variantele filozofiei. Am să dau cîteva exemple, idealismul lui Hegel este evident o filozofie ateistă în timp ce religiile sînt filozofii teiste, dar aşa cum remarca şi Mircea Eliade în „Sacru şi profan", nu există teist perfect şi nici ateist perfect motiv pentru care şi religiile au variantele lor mai puţin teiste ca şi filozofiile variantele lor mai puţin ateiste. Multe secte în schimb au la bază filozofii teiste negative, satanismul, sectele interzise, etc. Nu putem exclude ştiinţa nici din cadrul religiilor dar nici religia din sînul ştiinţelor ca dovadă că sînt cercetători şi de o parte şi de alta.

Horoscopul este o lucrare aparent neştiinţifică. În realitate el reprezintă o statistică populară pe un eşantion de cîteva milioane, miliarde de oameni şi pe o durată de peste 2000 de ani. Ar trebui să reconsiderăm ştiinţa ţinînd cont de ştiinţa nativă sau populară. Dacă va

urmări cineva şi va face o statistică va constata că procentul de realizare al horoscopului este mult mai bun decît multe prognoze ştiinţifice. Să nu credeţi că timpul probabil este mai exact decît horoscopul chiar dacă acum prin utilizarea calculatoarelor variantele probabile verificate (ca număr) pot depăşi statisticile populare. Şi eu sînt geamăn dar atît timp cît există un risc de unu la un milion să nu fie justă prognoza nu pot decît să o iau ca amuzament sau cu multă precauţie. La fel se poate spune despre orice neştiinţă, vrăjitorie, parapsihologie, etc. dar şi despre matematica probabilităţilor. În nici un caz să nu creadă cineva că nu trebuiesc luate în seamă. Mai nou parapsihologia este element de cercetare criminalistică, evident la unii care sînt mult înaintea noastră şi zodiacul este utilizat la fel. În general toate neştiinţele sînt doar în aparenţă neştiinţă deoarece experienţa de mii de ani înseamnă cunoaştere şi ştiinţă, prognozele ştiinţifice folosesc probabilităţile, la fel şi horoscopul, sau prezicerile, sau parapsihologia, etc. care nu exclud în nici un caz experienţa de-a lungul timpurilor şi spaţiilor.

Chiromanţia este o neştiinţă dar în realitate materializează experienţa de-a lungul timpurilor ca orice ştiinţă probabilă ca orice prognoză dar mai mult ea este comparabilă cu o

hartă a palmei ca şi o hartă energetică făcută pe calculator, diferenţa este dată doar de volumul datelor analizate ca **spaţiu/timp** direct de om sau de calculator şi de simțurile specifice fiecărei **entităţi/univers**, iar datele sînt şi într-un caz şi în altul doar experienţe iar aceste hărţi sînt în ambele cazuri probabile cu un procent mai mare sau mai mic de realizare.

Neconvenţionalul nu aparţine cunoaşterii, motiv pentru care nu poate fi inclus în cunoaşterea de orice natură, realitatea are partea ei de neconvenţional nici ea nu poate fi inclusă în totalitate în cunoaşterea convenţională nici ca volum nici ca variante ale cunoaşterii, explicaţia este simplă cunoaşterea este limitată de convenţie şi existenţa acesteia în timp ce realitatea şi neconvenţionalul sînt nelimitate. Vi se pare un paradox, vă mulţumesc. Să continuăm. Caracterul de ştiinţă al filozofiei devine evident abia în cazul în care devine un sistem şi devine un sistem abia cînd se poate reflecta sistemul printr-o schemă generală de analiză ca în cazul prezentei filozofii. Ce face de fapt ştiinţa, produce aşa-zise adevăruri, adevăruri aparent constante într-un anumit **spaţiu/timp**, sau aşa-zise legi. În realitate aceste adevăruri sînt relative şi toate depind de condiţii convenţionale pe simultaneitatea **transformare/spaţiu/timp**, abso-

lut toate aceste adevăruri nu mai sînt legitate dacă le dispar condiţiile de aplicabilitate iniţiale şi avem dovezi simple cum este fizica cuantică sau Găurile Negre sau Big-Bangul care nu mai respectă legile noastre convenţionale şi ne prezintă încet paradoxul realităţii. La fel şi eu în noua filozofie spun nişte adevăruri care ca şi legile convenţionale trebuiesc demonstrate de realitate şi nu doar de realitatea noastră convenţională (**iluzie/realitate**) ci şi de Realitatea în Sine. (**convenţional/neconvenţională**) În acelaşi timp eu spun încă de la început că adevărurile mele trebuie să fie urmărite pe cele trei direcţii: convenţional (realitatea noastră sau **iluzie/realitate**), **convenţional/neconvenţional** (Realitatea în Sine) şi neconvenţional (realitatea de dincolo de capacitatea oricărei **entităţi/univers** de cunoaştere). Ca exemplu eu spun un adevăr al meu „toate **entităţile/univers** sînt o simultaneitate **finit/infinită**" adică finite ca entitate şi infinite ca **entităţi/univers** componente (univers) în convenţional, în realitate sînt infinit de infinite şi nelimitate în neconvenţional, rămîne ca viitorul să ne confirme sau să ne infirme acest lucru. Voi ce credeţi? Rămîne ca timpul să demonstreze că orice **entitate/univers** (**formă/existenţă/spirit**) moare, se transformă în acelaşi timp în care **entităţile/univers** componente se

transformă (continuă infinit) sau că realitatea este reprezentată tot de **entități/univers** dar că universul lor **transformare/spaţiu/timp** nu este limitat ca realitate, ca dovadă că **entitățile/ univers** nu dispar ci doar trec în alte forme de organizare. Mai mult orice **entitate/univers** este alcătuită din elemente infinit de infinit de mici pe care noțiunile noastre convenționale nu le mai pot reprezenta, la care nici o **entitate/univers** nu poate ajunge şi pe care nici o **entitate/univers** nu le poate reflecta întrucît spiritul oricărei **entități/ univers** (ca şi intermediarii ei) este limitat, în timp ce aceste particule sînt dincolo de infinit de infinit în nelimitat. În realitate spiritul şi elementele sale (memorie, gîndire, etc.) este limitat de existenţa **entităţii/univers** respective, ar trebui o extensie de memorie cel puţin infinită ca să reflectăm realitatea ca Realitate în Sine. Rămîne ca timpul să verifice prin **entitățile/ univers** ale sale aceste lucruri, eu cred că deja am început.

Filozofia a fost şi va rămîne reflectarea **general/particulară** a realităţii, este imaginea realității în orice oglindă inclusiv cea a spiritului oricărei **entități/univers** şi de ce nu om. Pînă acum filozofia era gîndirea strict umană a realităţii în spiritul său uman şi raportată strict doar la acest spirit, a venit momentul să lărgim

domeniul de definiţie la toate **entităţile/univers** şi spiritul acestora pentru că orice filozofie şi orice ştiinţă pînă la urmă schimbă continuu oglinda în care şi prin care oamenii reflectă realitatea. La început omul a beneficiat doar de spiritul şi posibilităţile sale de reflectare (memorie, gîndire, etc. umană) acum posibilităţile sale se combină cu alte multe **entităţi/univers** (calculatoare, aparate, instrumente, etc.) ca şi spiritul care se combină cu alte spirite, motiv pentru care şi filozofia lui s-a schimbat şi se schimbă continuu, dar indiferent de **entitate/univers** sau de oglinda în care se reflectă această realitate sau alta, imaginea din oglindă este o iluzie a realităţii iar noi analizăm direct sau indirect această **iluzie/realitate** şi nu realitatea în sine la care nu putem ajunge niciodată indiferent de fidelitatea intermediarului. Este absurd să credem că analizăm realitatea pentru că acest lucru este echivalentul găsirii perfecţiunii şi nu sîntem în stare nici noi şi nici alte **entităţi/univers**.

A. ***Filozofie teistă.*** Credinţă teistă. Poporul teist a dat civilizaţiei filozofi dar şi cărturari sau oameni de ştiinţă la fel de mulţi şi mari ca şi ateismul. Trebuie să facem însă distincţie între religie şi credinţă pentru că în timp ce religia este o filozofie la care poate participa oricine credinţa aparţine celor care aderă la o filozofie

cu convingere. Cei din urmă sînt convinşi că dețin adevărul chiar dacă înțeleg mai mult sau mai puțin că adevărul pe care îl susțin este şi relativ şi niciodată cel real sau perfect. Credința nu este doar teistă este la fel de bine ateistă ca şi în variante intermediare nelimitate. Aşa cum am arătat filozofia teistă nu trebuie şi nu poate fi separată de cea ateistă şi trebuie să ținem cont că şi ea este o **entitate/univers** de efect şi ea respectă legile neconvenționale (legile T*) a paradoxului, simultaneității, etc. ca şi toate elementele **entității/univers** de efect şi totodată face posibilă sistematizarea filozofiilor teiste în raport de aceste elemente şi de poziția categoriilor filozofice ale unuia sau altuia față de ele. Este simplu de dezvoltat teme ca raport al religiei față de ştiință sau ştiință față de religie sau față oricare **entitate/univers** dacă sistemul ne defineşte toate noțiunile ca **entități/univers** şi elementele lor sînt comparabile. Abia acum filozofia poate fi numită ştiință cu argumente logice convenționale din moment ce există un sistem, o schemă după care să fie urmărită, chiar dacă schema ne indică o zonă neconvențională inaccesibilă ca la orice ştiință. Spațiul şi timpul nu mai sînt venite din nedefinit au o bază de susținere, transformarea, chiar dacă această transformare este teistă sau ateistă sau

materie sau spirit sau pur şi simplu idee sau convenţie. Religia ca şi ştiinţa respectă cele trei paliere ale cunoaşterii şi filozofiei respectiv teismul convenţional, real şi neconvenţional pe care şi dacă vor sau nu vor unii trebuie să le respecte. Teismul convenţional este realitatea religioasă reflectată de fiecare **entitate/univers** respectiv om respectiv **iluzia/realitate** teistă. Teismul real este realitatea teistă reală reflectată de **entităţile/univers** adică Dumnezeul în Sine teist în timp ce teismul neconvenţional este teismul de dincolo de Dumnezeu.

B. ***Filozofie ateistă***. Credinţă ateistă. Orice credinţă în afara religiei este o credinţă ateistă şi oamenii au crezut întotdeauna şi în altceva decît Dumnezeu ba de foarte multe ori au crezut în ei sau în alţi oameni sau în faptele lor. Ca şi în cazul materiei şi ideii oamenii au crezut că ei le ştiu pe toate dar trebuie să înţeleagă că fără ajutorul tuturor celorlalte **entităţi/univers** cunoaşterea lor este imposibilă şi nu doar cunoaşterea ci însăşi forma, existenţa şi spiritul lor. Simultaneitatea tuturor **entităţilor/univers** din universul uman a creat omul aşa cum îl vedem şi nu evoluţia lui singulară. Să nu credeţi că dacă ştiinţa se crede imbatabilă religia nu se crede la fel, cunoaşterea aparţine la fel de bine şi religiei ca şi ştiinţei iar dacă mergem în ne-

convenționalul de la începutul umanității sau sfîrşitul ei vom constata tendinţa suprapunerii perfecte a celor două încît nu vom mai şti care este religia şi care ştiinţa. În situația de acum deja legăturile lor se reconsideră şi se caută medierea lor pentru că în 2000 de ani de încercări şi de o parte şi de alta de a găsi o linie de demarcaţie a fost imposibil. Deja se recunoaşte o interdisciplinaritate a acestora dar nu se înţelege încă esenţa că nu este separaţie între nici o contrarie ca şi între religie şi ştiinţă ca în multe altele toate sînt simultane în proporţii definite de Dumnezeu sau neconvențional sau Universul în Sine. Ştiinţa respectă la fel de bine direcţiile cunoaşterii ca şi în cazul religiei respectiv ateismul convenţional, real şi neconvenţional. Ateismul convenţional este **iluzia/realitate** ateistă indiferent dacă îi spunem ştiinţă sau neştiinţă. Ateismul real este realitatea din jur pînă la limita infinitului limitat uman sau neuman cu extrapolarea în univers şi nu în Dumnezeu, realitate ce este reflectată de ateism. Ateismul neconvenţional este ateismul dincolo de convenţii dincolo de infinitul limitat al unei **entităţi/ univers**.

Lumea fenomenelor nu este altceva decît nemateria domnului Smarandache sau a cunoaşterii transcendentale kantiene sau fenome-

nologia experienţelor primare ale lui Husserl sau entităţile de efect ale filozofiei neconvenţionale. În fond fenomenele sînt **entităţi/univers** de efect reprezentate de formă şi spirit care în esenţa lor neconvenţională nu sînt altceva decît efecte ale materiei, legături ale acesteia, vibraţii, rezonanţe, în ultimă instanţă efecte ale energiei.

- nematerie = simultaneitate (formă + spirit) = fenomene

În raport de transformare toate filozofiile îşi au locul lor în schema prezentată în raport de raportul **teist/ateist** al acestei transformări. Astfel:

- teism
  - empiric
  - ideal
  - material
  - transcendental
  - metafizic
  - fenomenologic
  - parodoxistic
  - neconvenţional
  - etc.

la fel cum şi ateismul are valenţele sale în raport de transformare, respectiv

- ateism
  - empiric
  - ideal
  - material
  - transcendental

- metafizic
- fenomenologic
- paradoxist
- neconvențional
- etc.

Toate aceste variante trebuie să țină cont pe de o parte că sînt simultane iar pe de altă parte că sînt supuse influenței simultaneităților **ştiinţă/nonştiinţă**, **pozitiv/negativ**, (sau **moral/ imoral**). De asemenea ţinînd cont că mulţi se chinuie cu fenomenele interdisciplinare (**entităţi/ univers** de efect de asemenea) pot să le comunic fără nici o rezervă că obiectul cercetării lor nu este interdisciplinaritatea ci simultaneitatea fenomenelor şi nu doar atît între două fenomene contrare sau nu, ca exemplu ştiinţă şi nonştiinţă sau teism şi ateism sau religie şi ştiinţă, etc. sînt nelimitate variante (diviziuni) simultane ale acestora şi fiecare poate fi obiectul unei ştiinţe sau neştiinţe interdisciplinare. Acest lucru este posibil deoarece linia de separaţie dintre ele este doar o convenţie şi poate fi oriunde între ele. Fenomenele în sine au limite extreme teoretice perfecte, şi real şi convenţional în timp ce limitele de separaţie dintre ele sînt doar teoretice, subiective, convenţionale ceea ce generează interdisciplinele de la teism la ateism, de la idealismul teist la cel ateist sau de la

materialism la idealism sau de la empiric la transcendental, etc. Nici o variantă nu reflectă realitatea deoarece noi nu putem reflecta realitate în plus noi şi orice **entitate/univers** nu putem reflecta perfecţiunea acesteia.

Plecând de la această schemă de principiu şi ţinînd cont de simultaneitatea **convenţional/ neconvenţional** filozofia devine ştiinţă cu posibilitatea definirii unei istorii a filozofiei şi încadrarea curentelor filozofice în schema generală dar şi varianta analizei oricărei filozofii pe schema prezentată. Să nu creadă cineva că o filozofie de orice natură transcendentală sau fenomenologică sau neconvenţională, etc. nu conţine elemente teiste şi ateiste în acelaşi timp sau că nu este **pozitiv/negativă** simultan sau **convenţional/neconvenţională** sau că nu are elemente empirice, metafizice, etc. chiar dacă este materialistă sau altcumva. Transcendentalul lui Kant fără experienţa lui fizică existenţială, de formă sau spirituală nu ar exista sau ar fi total deformată, toată cunoaşterea lui în lipsa experienţei ar fi fost nulă sau doar moştenită şi nu ar mai fi generat transcendentalul propus de el.

În finalul acestei părţi trebuie să înţelegem că toată filozofiile omului şi umanităţii şi a oricărei **entităţi/univers** în spaţiu şi timp sînt doar

convenţii şi convenţionale şi că orice extrapolare a acestei **iluzii/realitate** nu este decît o extrapolare convenţională asemănătoare infinitului sau lui Dumnezeu dar că şi acestea sînt doar convenţii şi convenţional. Neconvenţionalul este cu totul altceva iar realitatea este dincolo de iluzia noastră realitate. Am conceput aceste părţi în ideea de a fi mai explicit în subiectul pe care mi l-am propus şi de a avea cititorul cît de cît sensul noţiunilor pe care ne vom baza în expunerea subiectului.

Indiferent dacă dorim sau vrem sau înțelegem acest lucru totul este doar reflectare a realității, adică filozofie

Simultaneitatea lui "a fi şi a nu fi"

De cînd mă ştiu mi-am pus problema existenţei mele dincolo de mine şi de fiecare dată am fost cuprins de o groază indescriptibilă, ca apoi să simt cu toată puterea ei frumuseţea existenţei mele şi a universului în care trăiesc. Mult mai tîrziu am înţeles că de fapt inexistenţa mea este permanentă şi este suportul existenţei mele. La fel cum negrul este suportul albului sau întunericul pentru lumină. Încercaţi să vă imaginaţi existenţa dumneavoastră suprapusă pe o altă existenţă, (chiar şi vidul, vidul este existenţă nu pentru că este o existenţă convenţională ci pentru că este existenţă a Universului în Sine ca existenţă de efect ca şi Dumnezeu) solidă, lichidă sau gazoasă sau chiar plasmă, (cea dintr-o Gaură neagră sau Big-Bang, sau soare sau altele) existenţa noastră ar fi imposibilă suprapusă pe o altă existenţă umană sau neumană ca şi pe orice altă **entitate/univers** fără cel puţin o acomodare, o deformare, o transformare, etc. de cele mai multe ori esenţială chiar

dincolo de existenţă în sensul nostru convenţional. După mulţi ani am înţeles, o dată cu simultaneitatea şi legile T* (legea paradoxului, a simultaneităţii, a infinitului limitat, etc.) că existenţa mea în lipsa inexistenţei suport este ca şi cînd aş spune că există binele perfect sau libertatea perfectă sau lumina fără întuneric sau doar o latură a oricărei contrarii. Nu se poate defini de nimeni şi nimic o noţiune în lipsa opusului acelei noţiuni, convenţii, etc. Am să dau un exemplu care nu are în aparenţă contrariu, culoarea roşie. Ei bine culoarea roşie nu are contrariu dar are variante de la pozitiv la negativ ca extreme iar între extreme simultaneitate de **pozitiv/negativ** iar această simultaneitate este paradox şi alcătuită din contrarii. Orice caracteristică convenţională, proprietate, valenţă, etc. este ori simultaneitate de contrarii directe ori cu variante **pozitiv/negative** fără a atinge pozitivul perfect sau negativul perfect. Perfecţiunea este dreptul neconvenţionalului pentru că doar acesta este nelimitat şi doar în neconvenţional orice **entitate/univers** este nelimitată, este perfectă în nelimitat şi ca **formă/existenţă/spirit** dar şi ca **transformare/spaţiu/timp**. Ca să facem oarecum mai sistematizată această nouă interpretare am să plec de la cîteva formule neconvenţionale a celor spuse pînă

acum, astfel de la început putem spune că în realitate existenţa este de fapt

- simultaneitatea (materie + energie) = existenţă

Mă opresc puţin mai atent asupra acestei simultaneităţi ca să vă formulez o idee extraordinar de interesantă, motorul Universului în Sine nu sînt contrariile ci simultaneitatea (materie+energie). Această simultaneitate este motorul Universului în Sine nu pentru că elementele ei sînt contrarii ci pentru că ele generează transformarea (este asocierea dintre o constantă, materia şi o variabilă energia, analog spaţiului constant şi timpului variabil). Motorul Universului în Sine este simultaneitatea (constantă + variabilă) şi nu contrariile cum se credea. Această simultaneitate (constantă + variabilă) nu este altceva decît Transformarea în Sine şi deci generatorul Universului în Sine. Energia singură nu poate fi motorul Universului în Sine (ea este doar variabila îi lipseşte constanta) deoarece ar fi ca un motor fără pereţi sau piese componente, nici materia singură cum ar putea fi motorul Universului în Sine (este doar constanta şi îi lipseşte variabila), cum ar arăta un motor fără energia care îl pune în mişcare, doar împreună produc transformarea necesară existenţei Universului în Sine. Vă spun şi cum.

Materia este responsabilul noţiunii de sistem a Universului în Sine în timp ce energia al celui de haos sau în termenii filozofiei mele energia reprezintă variabila iar materia constanta Universului în Sine. Aşa cum am mai spus în alte lucrări o variabilă şi o constantă dau un paradox iar în cazul acestei simultaneităţi (materie + energie) paradoxul este transformarea. Materia şi energia sub acest aspect de variabilă şi constantă se pot defini şi contrarii fiinţîndu-se şi desfiinţîndu-se reciproc continuu. Nu veţi găsi nici o materie în Universul în Sine care să se transforme continuu (haos) dacă simultaneitatea ei cu energia nu ar deforma-o. Materia în lipsa energiei este ca un stop cadru iar acesta nu poate fi numit decît constantă şi la fel de bine sistem (adică ceva la care parametrii sînt constanţi, invariabili, ordonaţi, etc. toate convenţii şi convenţionale). După ultimele cercetări se constată că totul devine la energii mari (ca cele din Big-Bang) un amestec mai mult sau mai puţin omogen, sînt convins că nici un cercetător nu poate spune că acel amestec este doar energie, cu siguranţă este şi materie. Să presupunem ipoteza că ar fi doar energie, nu a constatat nimeni în univers energie care să nu fie rezultatul materiei, mai mult cum se face că acel amestec ca şi Big-Bang-ul are masă, gravitaţie, dacă în

univers energia nu are masă de orice natură ar fi ea? În plus dacă există gravitoni şi aceste forme de presupusă energie au masă şi gravitaţie unde se ascund gravitonii în energie pură? Nu poate fi convingător pentru mine sau cel puţin la fel de convingător ca existenţa unei materii nedetectabile încă şi cu siguranţă niciodată detectabilă ţinînd cont că nu avem la dispoziţie energiile nelimitate ale Universului în Sine.

Din faptul că universul este simultaneitatea (transformare + spaţiu + timp) se vede echivalenţa materiei cu spaţiul iar a energiei cu timpul deoarece spaţiul măsoară constantele universului în timp ce timpul variabilele lui şi evident nu se poate vorbi de transformare în univers în contextul în care ar lipsi materia sau energie. În aceste condiţii în neconvenţional materia devine spaţiu iar energia timp. Spaţiul energiei este materia în timp ce timpul materiei este energia, evident simultane ca orice paradox. Imaginaţi-vă un spaţiu fără materie, doar energie şi veţi constata că dispare şi energia iar spaţiul nu mai poate defini acea transformare iar aşa cum am demonstrat anterior în lipsa transformării spaţiul şi timpul devin absurde, fără subiect. La fel şi în cazul timpului al cărui efect sau sens dispare la o materie în care nu

există variabilă la care nu există transformare. Este ca în cazul inexistenţei unde inclusiv ideea dispare din inexistenţă tot aşa cum pentru fiecare din noi în inexistenţa noastră nu mai există nici materie nici idee nici energie nici transformare, etc. Ideea sau mai exact spiritul este variabila convenţională a **entității/univers** în timp ce existenţa este constanta acesteia şi din acest motiv Kant a definit spaţiul ca intuiţie externă (intuiţie materială sau despre materie) în timp ce timpul ca intuiţie internă (sau intuiţie despre energie, spirit, etc.), el a intuit variabilul spiritului faţă de constantul existenţei obiectului dar nu a putut lega spaţiul de materie şi timpul de energie sau idee sau spirit mai ales că el nu a înțeles că spiritul este doar o formă de energie şi legături şi nimic mai mult iar în neconvenţional totul dispare într-un amestec („supă" cum spun cercetătorii) în care mai devreme sau mai tîrziu vom constata că noțiunile noastre convenționale devin inutile. În contextul de mai sus apare ca variabilă aparentă a universului, spiritul, care este evident tot o variabilă ce face posibilă existenţa transformării oricărei constante. Asta dacă nu ţinem cont că spiritul este de fapt tot energie şi rolul ei este activ şi nu pasiv ca în cazul materiei **gol/plin** suport şi constantă totodată. Trebuie în acest context să spe-

cificăm că motorul Universului în Sine este valenţa **pozitiv/negativă** a materiei şi energiei, respectiv simultaneitatea (pozitiv + negativ) şi totodată trebuie să diferenţiem contrariile neconvenţionale adică simultaneitate (bine + rău), (frumos + urît), etc. în comparaţie cu valenţa neconvenţională sau contrarie neconvenţională **pozitiv/negativă** sau simultaneitate (pozitiv + negativ) neconvenţională. Diferenţa dintre contrariile filozofiei de pînă acum şi valenţa neconvenţională este că în contrarii polii opuşi sînt evidenţi chiar şi ca simultaneitate în timp ce valenţa neconvenţională ne spune că termenii opuşi nu mai sînt identificaţi în nici un fel chiar dacă sînt scrişi convenţional separat, este ca cifra 0 de pe o axă de la minus infinit la plus infinit. Ca şi în cazul cifrei 0 nu mai există termeni ai contrariei deşi contraria există, ca dovadă că ulterior se formează contrarii. Doar 0 absolut nu are pozitiv şi negativ altfel oricît neam apropia de 0 chiar nelimitat cum am demonstrat la diviziunile unui număr valorile nelimitat apropiate de 0 sînt ori pozitive ori negative. Doar Universul în Sine îşi permite să lucreze cu absolutul el fiind şi absolut şi nelimitat şi perfecţiunea însăşi. Eu am analizat pe elemente spaţiu şi timp, echivalente ale materiei şi energiei, pentru înţelegerea lor convenţională,

în neconvențional dar şi în realitate ele sînt simultane şi inseparabile nu există una în lipsa alteia niciodată şi pentru nici o **entitate/univers**. În realitate materia ca suport al energiei preia calitățile temporale, variabile ale acesteia iar energia preia calitățile constante spațiale ale materiei simultan. Existența are nelimitate forme de existență ca simultaneitate dar trebuie făcută o remarcă trebuie să ținem cont de faptul că energia în formele ei specifice este o **entitate/univers** de efect şi toate formele ei de manifestare sînt **entități/univers** de efect iar efectele ei sînt preluate de alte **entități/univers** de sine ducînd în timp şi spațiu efectul inițial al energiei. Dacă luăm în discuție orice **entitate/univers** indiferent dacă de existență sau de efect vom constata că ea este efectul energiei respectiv este formată datorită legăturilor energetice şi nu elementelor materiale. Vom constata că dacă urmărim legăturile oricărei **entități/univers** acestea sînt în primă fază compuse din atomi şi molecule care la rîndul lor sînt legături la nivel de protoni şi electroni şi mai departe arome sau particule ale lui Dumnezeu, etc. Mergînd pe această linie a logicii s-ar putea presupune că nu există materie ci doar energie deoarece particulele devin din ce în ce mai mici iar cele mai mici (presupusele particule ale lui Dumnezeu) se compun

şi se descompun dînd impresia unui haos sau a unei materii care nu există sau doar energie. Să nu ne înşelăm mergînd pe această linie nu pentru că nu ar fi posibil dar sînt cîteva argumente împotriva ei. Dacă nu ar fi materie revenirea energiei din nou la materie ar fi greu de crezut şi logic şi privind realităţile din jur, în plus la nivelul foarte mic de particule nu că nu putem determina acele particule noi dar nici energia foarte mică sau foarte mare nu o putem determina ca să clarificăm această problemă. Trebuie ţinut cont că noi măsurăm o energie dar orice energie este o sumă **finit/infinită** de energii componente sau chiar nelimitate. Am să vă dau un exemplu gravitaţia unui corp este suma gravitaţilor atomilor şi moleculelor, (la fel şi energia electrică nucleară, magnetică, etc.) presupuşii gravitoni nu s-au descoperit sînt doar presupunere dar gravitaţia corpurilor este reală iar singurele elemente componente ale corpurilor sînt atomii şi moleculele care sînt formate la rîndul lor din protoni şi electroni, etc. Unde sînt gravitonii într-o particulă a lui Dumnezeu? Cărei structuri aparţin gravitonii dacă ei nu sînt determinaţi pînă la nivelul aromelor nucleice şi nici la nivelul particulei lui Dumnezeu? Gravitaţia se presupune suma gravitonilor unui corp dacă ei nu aparţin atomului

cum se face că Big-Bangul care nu este format din atomi şi molecule are masă ca şi Găurile Negre şi chiar protonul sau electronul dacă acestea sînt doar energie? După unele teorii gravitonul este energie, după ultimele teorii energia ar produce materie dar tot după ultimele teorii cele mai mici particule în condiţii de temperaturi şi energii Big-Bang devin o "supă" adică dispare sensul convenţional de energie şi materie într-o "supă" în care totul este materie şi energie inseparabile dar din care ulterior ar trebui să se formeze toate **entităţile/univers** ale Universului în Sine. Toate aceste date mă fac să cred că la forţe şi energii nelimitate (adică cele ale Universului în Sine, nelimitat) particula elementară este o particulă "0" cu masă şi energie nelimitat de mică dar care formează mase şi energii nelimitat de mari prin cuantificarea acestei secvenţe neconvenţionale cu infinit sau nelimitat. Aşadar existenţa nu este ceea ce vedem sau constatăm noi, aceasta este combinaţie de nelimitat variante de secvenţe neconvenţionale "0" cuantificate cu infinit sau nelimitat, ceea ce reflectăm noi este doar o realitate interpretată, o realitate intermediată, o **iluzie/ realitate**, o realitate convenţională pentru care nelimitatul nu poate fi gîndit nici ca existenţă nelimitată nici ca inexistenţa nelimitată şi nici

dincolo de orice **entitate/univers**. Asemănător pentru fiecare din noi dincolo de noi.

- simultaneitatea non (materie + energie) = inexistenţă

Dacă urmărim filozofia de-a lungul timpurilor vom constata că existenţa la care se referă acestea este o existenţă convenţională a cărei inexistenţă se referă la lipsa acesteia dar nu şi dispariţia suportului ei existenţial. Adică fenomenul lui Husserl merge pînă la experienţa primară dar nu dincolo de aceasta sau Kant pînă la aprioric şi nu dincolo de aprioric. Şi unul şi altul uită că „0"este o limită dar şi infinitul este o limită, (o limită umană, dar nu se întreabă ce este dincolo de limita umană niciodată) ei nu fac referire şi la limita infinită sau nelimitată viitoare ci doar trecute. Să fie doar o scăpare sau o neputinţă a exprimării lor filozofice. Universul în Sine este şi el cuprins între „0" şi nelimitat, de ce filozofia uită nelimitatul viitor şi îl înlocuie cu infinitul şi aşa limitat? Din ce este compusă expansiunea lui Kant sau Hussel nu se precizează nicăieri este un aprioc al posterioricului sau o experienţă primară reformată sau ce, iar inexistenţa unde este în experienţa primară sau în aprioric care pînă la urmă este definită ca limită şi nu ca dincolo de limită sau fără limită (unlimit) ca în realitate?

Fenomenologia lui Husserl nu ne spune mare lucru despre inexistenţă ca şi celelalte filozofii ba mai mult confundă inexistenţa cu ideea de inexistenţă pe care o convenţionalizăm noi. Să ne fie clar în inexistență nici ideea de inexistenţă nu mai există şi nici altceva, (chiar dacă acest lucru ni se pare nouă imposibil sau absurd sau paradox, nouă şi nelimitatul ni se pare la fel şi inexistenţa noastră la fel ca şi multe altele) este ca şi neconvenţionalul unde sensurile noastre convenţionale dispar fiind neputincioase. Aceea este o inexistenţă neconvenţională în timp ce toate filozofiile anterioare au reflectat inexistenţa convenţională, de altfel ca şi la existenţă. Aş vrea să punctez la faptul că inexistenţa nu este neconvenţional şi aduc argumentul că inexistenţa este lipsa nelimitată a oricărei **entităţi/univers**, de orice natură în timp ce neconvenţionalul este simultaneitate (existență + inexistenţă) dar pe care nici o **entitate/univers** nu poate să o reflecte deoarece **entitatea/univers** este finită în timp ce neconvenționalul este nelimitat.

Plecînd de la cele două definiţii şi după cele spuse mai sus constatăm că de fapt noi şi orice **entitate/univers** suntem

- simultaneitate (existenţă + inexistenţă) = **entitate/univers** = simultaneitate (materie+energie)

adică aşa cum am explicat existenţa şi inexistenţa cred că s-a înţeles că orice formă de organizare căreia îi spun **entitate/univers** are atît existenţă cît şi inexistenţă şi nu cred că cineva nu înţelege acest lucru cînd existenţa o percepe toată viaţa dar şi constată inexistenţa altora în timpul existenţei lor. Desigur aceste interpretări, convenţii sînt greu de digerat dar sînt o realitate. Nouă ni se par imposibile sau paradox dar sînt o realitate şi desigur ca orice realitate chiar dacă ele sînt simultane noi nu reflectă simultaneitatea lor decît secvenţional. La fel orice **entitate/univers** doar că fiecare convenţionalizează, reflectă, interpretează în felul ei. **Entitatea/univers** este o simultaneitate şi ea şi nu poate fi separată (entitatea de univers) pentru că noi nu putem convenţionaliza simultaneitatea neconvenţională, sîntem obligaţi în acest caz să apelăm la trucurile convenţionale ca în cazul imaginilor 3D care în realitate sînt trucuri pentru înţelegere şi reflectare. Luată separat

- entitate = simultaneitatea (formă + existenţă + spirit)

Această formulă ne arată că orice formă de organizare are cele trei componente cu specificarea că este vorba de convenţional şi nu neconvenţionalul în sine, deoarece în neconvenţionalul în sine convenţiile noastre îşi pierd sen-

sul ca şi existența noastră pentru noi dincolo de moartea noastră. Dincolo de noi toate convențiile noastre sau ale celorlalte **entități/univers** devin absurde pentru noi. Cercetătorii ajung încet încet să constate că dincolo de „supa" **materie/energie** la care au ajuns, haosul şi sistemul (**haos/sistem**) sînt un simultan perfect încît nimeni nu mai poate spune care este haosul şi care sistemul, care materia şi care energia, perfecţiunea lor devine o valență **pozitiv/negativă** şi nu doar atît, convenţiile noastre devin inutile şi absurde. Aceştia trebuie să înțeleagă mai devreme sau mai tîrziu că forța şi energia universului este nelimitată şi nu infinită iar că infinitul pe care îl iau ei în calcul este doar o constantă finită şi nu una infinită cum se crede oricît de mare ar gîndi-o sau ar crede că este. Dovada este simplă dincolo de capacitatea unui calculator oricît de performant există numere şi către 0 dar şi către infinit cu nelimitate subdiviziuni. Mai putem da un exemplu acceleratorul de particule actual, acesta nu este limita capacităților umane de a crea un generator de particule şi mai puternic, cu atît mai mult limita Universului în Sine. Pînă la ce limită poate merge omul, dar alte **existenţi/univers** din Universul în Sine? În nici un caz limita nu este această "supă" şi acest generator şi evident nici **entitatea/univers** con-

venţională oricare ar fi ea. Din punct de vedere convenţional este ceva mai simplu pentru că deşi nu avem realitatea avem imaginea ei în oglinda spirituală a **entităţilor/univers**. Evident putem face o analiză a realităţii chiar dacă ştim că nu este realitatea în sine. În acest context nimeni nu poate spune că o **entitate/univers** luată ca individ nu are o formă, o existenţă şi un spirit. Ea rămîne în esenţa ei o simultaneitate **materie/energie** neconvenţională dar pentru noi ea este o simultaneitate **formă/existenţă/spirit. Materie/energie** este şi orice univers în acelaşi timp, de aceea nu putem defini entitatea doar ca **materie/energie**. Trebuie să remarcăm faptul că existenţa şi inexistenţa sînt simultane şi toate elementele **entităţii/univers** au existenţă şi inexistenţă dar din cele explicate mai sus putem constata că materia este **entitate/univers** de existenţă în timp ce energia este entitate de efect, ambele cu existenţă şi inexistenţă simultan. Prin echivalenţă în formula **entităţii/univers** materia exprimă existenţa în timp ce forma şi spiritul sînt energie şi existenţe de efect, adică necesită o existenţă de sine suport.

Această formă convenţională entitatea rămîne simultană cu universul ei adică

- univers = simultaneitatea (transformare + spaţiu + timp)

Acum trebuie să facem o remarcă esenţială adică să observăm că energia este de fapt nematerie şi formă şi spirit în acelaşi timp sau mai exact că forma şi spiritul reprezintă modele energetice specifice fiecărei **entităţi/univers**. Totodată trebuie remarcat că noţiunea de nematerie nu este altceva decît formă şi spirit adică energie. Poate unii vor contesta această legătură a energiei cu forma şi spiritul deşi sînt convins că specificul lor nematerial este recunoscut de fiecare, să ne gîndim că **entitatea/univers** este definită de legăturile ei şi nu de materia care o formează iar legăturile sînt date de energie. Nu putem spune că energia este materie şi nici invers.

Pînă acum, pe lîngă altele, am descoperit şi faptul că împreună

- simultaneitatea (formă + spirit) = energie = nematerie

În contextul redefinirii nemateriei este necesar evident să redefinim multe din convenţiile noastre referitoare la religie sau ateism şi implicit la ştiinţă şi neştiinţă. Trebuiesc redefinite filozofiile ca şi categoriile lor de bază, trebuie redefinit transcendentalul sau cunoaşterea la fel ca şi experienţa sau fenomenele. După ce am definit nemateria este evident că în convenţional forma şi spiritul sau energia sînt ele-

mente nemateriale, dar să definim şi forma şi spiritul în neconvenţional, respectiv forma este

- simultaneitatea efectelor directe ale energiei sau

simultaneitatea (dimensiuni + forme + culori + cîmpuri + mirosuri + gusturi + etc.)

Pe care dintre elementele formei o putem numi materie? Evident pe nici una. Putem însă înţelege cu uşurinţă legăturile fiecăreia cu energia, vibraţia, rezonanţa, etc. adică efecte directe ale energiei. Culoarea unei **entităţi/univers** este energie directă mai exact o anume vibraţie şi rezonanţă şi nu este necesară intervenţia spiritului în formarea acestei culori ci doar în reflectarea ei indirectă prin intermediul spiritului propriei **entităţi/univers** sau a alteia. Între formă şi spirit deşi ambele sînt energie şi **entităţi/univers** de efect sînt diferenţe esenţiale şi cred că oricine constată că nu putem egala o culoare cu memoria sau raţiunea. Ca să facem o comparaţie serioasă trebuie să definim şi spiritul şi elementele sale în acelaşi context neconvenţional. Analog formei putem spune despre spirit că acesta este

- spiritul = simultaneitatea efectelor indirecte ale energiei sau simultaneitatea (memorie + gîndire + simţuri + sentimente + intuiţie + instinct)

Spiritul nu mai este efect direct al energiei ci indirect. Orice idee mai întîi se formează şi apoi poate produce sau nu efecte asupra energiei sau materiei. La fel ca şi în cazul formei unei **entități/univers** şi despre spirit şi elementele sale nu putem spune că acestea sînt elemente materiale şi nici energie directă deoarece spiritul mai întîi se formează şi apoi acesta produce efecte cu ajutorul energiei. Putem spune cu certitudine că sînt nematerie ca şi forma şi elementele ei. Faptul că în convențional se scrie o formulă de genul

- materie + antimaterie = nematerie

nu este greşit este doar limitat deoarece este limitată relația la convențiile cunoscute, adică la nivelul în care nu se ştie dacă în urma acestei reacții nu rezultă particule ale lui Dumnezeu sau alt fel de particule materiale mult mai mici pentru a putea fi detectate de noi **entitățile/univers** sau neutre fizic, chimic, etc. în plus este evident că o combinație a acestor elemente produce energie iar aceasta este evident nematerie. Noi am spus metafizică şi fenomenelor încă necunoscute ca apoi să le explicăm foarte simplu ca fenomene sau materie ca dovadă că filozofii spun fenomen şi la fenomenele energetice ca şi la cele spirituale (gîndire, cunoaştere, idee, etc.) ori diferența dintre ele

este evidentă pentru că deşi ele sînt **entități/univers** de efect, deşi ele sînt nematerie unele sînt **entități/univers** de efect directe ale energiei în timp ce altele sînt **entități/univers** indirecte ale acesteia. Ca să exemplificăm acest lucru este foarte simplu, energia este evident că acționează direct asupra celorlalte energii sau asupra materiei din universul ei în timp ce spiritul întîi se formează, întîi creează idei, gîndire, cunoaştere, sentimente, intuiţii, etc. şi abia apoi acestea acţionează asupra universului său de energie şi materie. La fel s-a întîmplat şi cu atomul pînă la un moment dat cînd era considerat elementul indestructibil al materiei şi baza universului ca apoi să constatăm că este şi el ca orice materie o simultaneitate de **gol/plin** cu forma şi spiritul.

Continuăm prin a explicita şi termenul de materie şi antimaterie pentru claritate. Atît materia cît şi antimateria sînt materie de fapt. Antimateria nu este altceva decît materie negativă în niciun caz nu este nematerie sau inexistență sau altceva. Materia este:

- simultaneitatea (gol + plin) = materie

în timp ce antimateria este acelaşi lucru doar că are sarcină negativă, teoretic acţiunea materiei asupra ei însăşi, chiar opusă ca sarcini electrice, magnetice, etc. nu poate dispare. Nici energia nu dispare dacă se întîlnesc două ener-

gii opuse dar de sens contrar acestea doar se transformă, uneori cresc alteori se anulează sau se resping, etc., la fel şi materia are transformări de la caz la caz de la 0 la nelimitat.

Am să încerc să lămuresc ce este nemateria pentru că foarte mulţi ori o neglijează ori nu o înțeleg confundînd-o uneori chiar cu inexistența. Să ne înțelegem nemateria este o formă a materiei care nu este o materie adică aşa cum este energia sau efectele ei nemateriale evident. Asta dincolo de convenţiile noastre şi limitele pe care le stabilim. Vidul nu este materie îi putem spune nematerie ca şi în cazul lui Dumnezeu ceea ce nu mai putem spune despre Universul în Sine. Paradoxul inexistenței ne bulversează existența, gîndirea şi spiritul în sine, chiar dacă este suportul întregii existenţe a Universului în Sine. Desigur că mulţi vor întreba, bine, dar daţi-ne un exemplu de inexistență pe înțelesul tuturor.

Fără probleme, dacă luăm în considerare formula:

- simultaneitatea non (materie+energie) = inexistență

care ne spune următorul lucru, inexistența este ceea ce nu este nimic adică nici materie nici energie nici formă nici spirit nici transformare nici spaţiu şi nici timp. Ce poate fi acest lucru explicit? Simplu, banal de simplu gîndeşte-te ci-

titorule ce este dincolo de moartea ta, gîndeşte-te că dincolo de moartea ta pentru tine nu mai există nimic din toate cîte există, nici materie, nici energie, nici idée, nici elementele lor componente, aceea este inexistenţa pentru tine şi ca tine orice **entitate/univers** are parte de ea mai devreme sau mai tîrziu indiferent de voința noastră sau a tuturor. În concluzie

- lipsa unei **transformări/spaţiu/timp** de orice natură se numeşte inexistenţă în timp ce existenţa unei transformări de orice natură se numeşte existenţă.

Dacă nu există univers nu există nici **entităţile/univers** care îl compun. Această inexistență este echivalentul lumii dincolo de Dumnezeu pentru Dumnezeu şi dincolo de ∞*, pentru ∞* sau dincolo de moarte pentru orice muritor, etc. Desigur pot fi definite existenţe de efect (ca efect al unei alte existențe) şi existenţă de existenţă sau existenţă materială care împreună duc la o existenţă de sine. Universul în Sine este o existenţă de sine cu existenţe de efect şi existenţe materiale ca şi noi ca orice **entitate/univers** cu existenţă de sine adică

- simultaneitatea (materie + nematerie) = (existenţă materială + existenţă de efect) = existenţă de sine = simultaneitate (materie + energie) = simultaneitate (materie + formă + spirit) =

simultaneitatea (existență + formă + spirit) sau mai simplu **formă/existență/spirit**

Moartea ne duce de la existență la inexistență şi doar intuiția noastră ne spune că dincolo de noi există Universul în Sine dar ne spune şi că nu ne poate face să trăim realitatea aceea niciodată, la fel pentru toate **entitățile/ univers**. Fenomenele lui Kant (transcendentalul lui, cunoaşterea, etc.) ca şi fenomenologia lui Husserl nu fac decît să ne confirme dacă mai era necesar că omul nu lucrează cu Realitatea în Sine ci cu realitatea lui adică iluzia lui realitate (**iluzie/ realitate**). Între fenomene şi materie este relație identică cu cea dintre materie şi nematerie convenționale şi nu cea dintre existență şi inexistență cum de multe ori oamenii fac greşeala să creadă. Inexistența nu este nematerie ci este inexistența inclusiv a nemateriei. Dacă nu ar fi inexistența existența nu ar avea suport la fel cum dacă nu ar exista simultaneitatea **sațiu/timp** neconvențională nu am putea să definim nici o convenție de spațiu sau de timp convențional care sînt pe suportul **spațiu/timp** neconvențional, nelimitat. Vidul nu este inexistență, inexistența presupune chiar şi lipsa acestuia chiar dacă nouă ni se pare un paradox. Pentru noi totul este doar paradox. Şi Universul în Sine are inexistența lui doar că la nivelul neconvențional în nelimitat

- simultaneitatea (existență + inexistență)

îşi pierde sensurile convenționale şi nu se mai poate reflecta, devin unul şi acelaşi lucru simultan. Ideea nu este materie dar nici nu putem să-i spunem inexistență ea este nematerie sau efect al acesteia după cum dorim să o numim. La fel energia dar şi forma şi spiritul oricărei **entități/univers**. Vidul şi Dumnezeu sînt nematerie dar nu inexistență, ar fi grav să credem acest lucru dar mai ales să nu le luăm în seamă, nu putem spune despre vid sau Dumnezeu că sînt materie dar mi se pare rezonabil să spunem că sînt efectele Universului în Sine adică al **materiei/energie**, adică al existenței acestuia. Nu putem spune că matematica sau fizica sau chimia sînt materie dar nici inexistență ele rămîn bine definite ca **entități/univers** de efect sau nematerie sau idée sau rațiune sau spirit sau oricum altcumva dar nu inexistență sau materie.

Să nu credem că spiritual uman (sau al oricărei **entități/univers**) nu este energie doar ne păcălim singuri în esența lor toate sînt forme de energie transformată în legături, vibrații, rezonanțe, etc. Gîndirea umană este legătură neuronală, sinapse, etc. în ultimă instanță energie care face legături, ca şi calculatorul care compară biți adică o legătură care se închide şi se

deschide evident datorită unei energii. Subiectiv chiar şi sufletul constatat de popoare este energie în ultimă instanţă şi nu greşim de loc dacă depăşim limita populară.

Constat nu fără o anumită plăcere că în timp ce Husserl sau Kant sau Hegel şi mulţi aţii ca şi ştiinţele, etc. caută soluţii logice ale existenţei, ba unii chiar denumesc logica o ştiinţă a ştiinţelor, domnul Smarandache se revoltă împotriva acestei ordini promovînd cealaltă latură a contrariei respective paradoxul şi ilogica. Asta nu pentru că nu ar fi de acord cu logica dumnealui fiind matematician, ci pentru a ne face sensibili la necesitatea adversarului logicii şi stricta lor dependenţă, mai bine-zis imposibilitatea existenţei uneia fără alta. De fapt în realitatea paradoxismul domnului Smarandache nu este altceva decît recunoaşterea simultaneităţii **logic/ilogic** şi existenţa paradoxului în orice convenţie, dumnealui doreşte să răzbune ilogicul pentru 2000 de ani de supremaţie a logicului sau de subiect principal. Acelaşi lucru este valabil şi pentru existenţă şi mai ales pentru inexistenţă dar şi pentru convenţional şi neconvenţional unde neconvenţionalul deşi suport al convenţionalului nu a fost remarcat corespunzător în această perioadă a umanităţii. Este o revoltă oarecum justificată în intenţia evoluţiei

şi cunoaşterii convenţionale. Spre deosebire de ei eu doresc să stabilesc relaţia corectă între aceste contrarii şi poziţia filozofiei ca reflectare a realităţii în raport de simultaneitatea **teist/ateistă** şi raportul acestora cu ştiinţele şi neştiinţele. Aşa cum am spus mai sus logicul şi ilogicul sînt simultane şi nu doar adverse eu am curajul să nu mai las dualitatea să păstreze cotrariile ci să împroprietăresc pe cel de drept adică simultaneitatea. Să aduc la masa simultaneităţii Universului în Sine tot ce aparţine Universului în Sine adică tot ce este convenţional şi neconvenţional simultan. Aceasta este realitatea şi nu alta chiar dacă noi nu putem reflecta Simultaneitatea în Sine ca realitate ci doar pe secvenţe şi abia apoi creem noi o simultaneitate convenţională, o **iluzie/realitate** a simultaneităţii reale. Eu sînt convins că sînt mult mai aproape de realitate prin simultaneitatea nou creată atîta timp cît nimeni nu a găsit logica perfectă sau ilogica perfectă sau perfecţiunea oricărei convenţii sau **entităţi/univers** în realitatea noastră (**iluzie/realitate**) şi nici limitele absolute dintre ele. Orice contrarie rămîne în limitele paradoxului ca orice convenţie de neconvenţional. În neconvenţional lucrurile stau cu totul diferit chiar dacă noi însăşi suntem o parte a Neconvenţionalului în Sine. În neconvenţional logica este perfectă ca şi

ilogica, sînt nelimitate simultane, Universul în Sine este un nelimitat perfect format din nelimitate imperfecţiuni adică **entităţile/univers**, convenţiile. Ele nu sînt imperfecte pentru că sînt imperfecte ci pentru că sînt limitate. Am să dau un exemplu, planeta pămînt presupunem că este Universul în Sine, perfectul, dacă facem un bulgăre de pămînt sau se naşte un om, bulgărele este tot pămînt şi tot perfecţiune ca pămînt sau Univers în Sine dar este limitat convenţional, la fel orice **entitate/univers** limitată, om sau altceva şi în acest caz perfecţiunea limitată la bulgăre sau om devine imperfectă pentru că este limitată.

Universul în sine este **perfect/imperfect**, **logic/ilogic**, **convenţional/neconvenţional**, etc. şi evident şi părţile întregului sînt perfecţiune păstrînd regula întregului dar preluînd proprietăţi noi adică imperfecţiunea limitării, dincolo de capacitatea noastră sau a oricărei **entităţi/univers** de reflectare adică acolo unde convenţiile nu mai sînt convenţii iar neconvenţionalul nu se poate autoreflecta.

De fapt noţiunile în neconvenţional dispar într-o lipsă totală a noţiunilor indiferent dacă este logică, ilogică, perfecţiune sau imperfecţiune, etc. indiferent dacă după aceea sau în acelaşi timp în Universul în Sine aceste noţiuni există, ele există şi nu există simultan pe toată

existenţa Universului în Sine. Să nu uităm că domnul Smarandache cu toată stima pe care i-o port este matematician şi mă întreb cît timp va mai dura ca dumnealui să se revolte împotriva matematicii clasice şi moderne ca logică convenţională pentru a inventa sau mai bine-zis "a descoperi" ilogica ei convenţională, latura cealaltă a paradoxului ei în care nelimitatul ©, infinitul ∞, nedeterminatul (0∞, $\infty:0$, etc.), relativul, variantele imposibile ale acesteia să devină o materie primă pentru un nou sistem matematic, poate mai puţin logic în convenţiile noastre dar cu o logică universală cu siguranţă. Poate o matematică a numerelor foarte mici sau foarte mari pe care nici calculatoarele nu le pot scrie sau nu pot opera cu ele şi care pentru noi deocamdată sînt neconvenţionale deşi ele există şi nu sînt doar intuiţie, sînt o realitate.

Am ajuns în finalul intenţiei noastre de neconvenţional şi ca atare trebuie să tragem şi nişte concluzii. Am plecat de la relaţii matematice ale filozofiei şi trebuie să încheiem cu generalizarea de la care am plecat respectiv cea propusă de domnul Smarandache unde trebuie să evidenţiem legăturile relativ reale dintre <A> + <antiA> + <neutA>.

Trebuie să reflectăm cît de mult posibil rolul lui "<neutA>" faţă de extremele "<A> şi

“<antiA>. Trebuie să facem menţiunea că în realitate şi neconvenţional aceste convenţii sînt simultane şi că neputinţa noastră este cea care nu permite să reflectăm aşa lucrurile. După ce v-am prezentat cîte ceva despre teoria neconvenţională să încercăm să observăm că simultaneitatea (<A> + <antiA>) = realitatea. Adică nimic mai mult că realitatea este simultaneitatea (existenţă + inexistenţă) adică niciodată contrariile nu sînt separate ci simultane.

În acest caz <neutA> care în realitate nu există pentru noi şi neconvenţionalul nostru nu este altceva decît interdisciplinaritatea pe care o tot invocă unii sau alţii şi care ca realitate este simultaneitate şi nu neutrul (<neutA>) lui <A> şi <antiA>. Interdisciplinaritatea ca realitate nu există ea este o simultaneitatea a contrariilor sau necontrariilor şi nimic altceva şi este evident că şi în realitatea noastră (**iluzie/realitate**) relaţiile rămîn valabile cu condiţia respectării realităţii noastre **iluzie/realitate**. Relaţia este valabilă pentru teism ca şi pentru ateism sau ştiinţă şi neştiinţă, etc. sau elementele componente ale acestora indiferent dacă în această formulă sau cea în care <A> = existenţă iar <antiA> = inexistenţă iar simultaneitatea lor fiind realitatea în variantele ei convenţionale, reale sau neconvenţionale. Pentru noi <A> şi <antiA>

reprezintă perfecţiune iar neutrul lor care nu există trebuie înlocuit cu simultaneitatea lor care există în orice realitate în orice **entitate/ univers**. În concluzie relaţia este

Realitatea = simultaneitatea (<A> + <antiA>) = simultaneitatea (existenţă + inexistenţă) indiferent dacă este o realitate convenţională, realitate în sine sau neconvenţională.

Fiecare dintre noi am trăit toată viaţa între vis şi realitate, am simţit acest lucru, am intuit această combinaţie, îmi aduc aminte cu plăcere visurile mele din copilărie în care încercam să fac bine, să umanizez lumea, să aduc pe drumul cel bun oamenii care au ales greşit calea. Toate visurile aveau un sfîrşit în care oricît de mult aş fi făcut eu bine, oricît aş fi ajutat lumea sau plantele sau animalele întotdeauna eram la început, constatam că entuziasmul iniţial se termina într-un infinit în care ar fi trebuit ca infinit de oameni să ajute alt infinit de oameni şi capătul să nu se vadă decît ca la început ca un orizont care punctiform la început devine infinitate de puncte de început. De fiecare dată mă trezeam din visele mele la realitate mai trist şi cu sentimental neputinţei ca şi la început la fel de dezorientat ca şi în realitate şi totuşi de fiecare dată reluam visul cu mai multă plăcere cu mai mult entuziasm chiar dacă ştiam întot-

deauna finalul neputinței mele şi al umanității. Dacă la început poate nu am vrut să cred în acest final acum cînd eu definesc lumea ca simultaneitate nelimitată de paradoxuri cum aş putea să mai visez. Acum nu mai pot să visez acele lucruri minunate pentru că acele infinite orizonturi devin nelimitate şi eu déjà sînt depăşit, aşa mi-am dat seama că am îmbătrînit şi mai mult că vîrsta mea înaintată nu mi - a adus logică, rațiune sau gîndire mai multă ci doar m-a făcut să-mi pierd visurile, acele visuri ale paradisului copilăriei.

Fenomene, energie, transcendental sau nematerie este acelaşi lucru, într-o formă sau alta, chiar dacă este Husserl, Păroiu, Kant sau Smarandache.

CUPRINS

Tipărit în România

Craiova, Aleea Teatrului, nr.2, bl. T1, parter
Tel./Fax: 0251 414 003;
Mobil: 0722 216 508, 0722 216 509, 0741 205 715
e-mail: sitech@rdslink.ro; editura_sitech@yahoo.com

Oare omenirea chiar a ajuns la limita insensibilităţii sale unde este doar raţiune, unde sensibilul şi-a pierdut definitiv valoarea lui existenţială? Dacă este aşa înseamnă că Albert Camus are dreptate "singura soluţie logică este sinuciderea". Ca să fugim de tenebrele morţii, de coşmarurile pe care noi înşine ni le propunem în numele ei avem cîteva soluţii printre care evident sinuciderea, sau de ce nu optimismul spectacolului vieţii. Sinuciderea este un <antiA> veritabil faţă de optimismul reprezentat de <A> -ul neutrosofic. Dacă acceptăm sinuciderea sau echivalemntul său <antiA> este ca şi cînd am accepta să ne tăiem propria cracă de sub picioare, ori noi filozofii nu am inventat un <antiA> ca să devenim noi înşine <antiA> nici măcar nu l-am inventat, doar l-am promovat ca să devină vizibil. Aşa spune şi Brîncuşi că el nu crează frumosul, el doar înlătură materialul inutil pentru a ne fi nouă mai uşor să descoperim frumuseţea de lîngă el. La fel şi noi doar inducem idea inexistenţei, delimităm un <antiA> (ori îl dăm la o parte) pentru frumuseţea şi sensul lui <A> şi mai ales ca să fie vizibil sensul existenţei noastre în faţa inexistenţei.

Autorii

